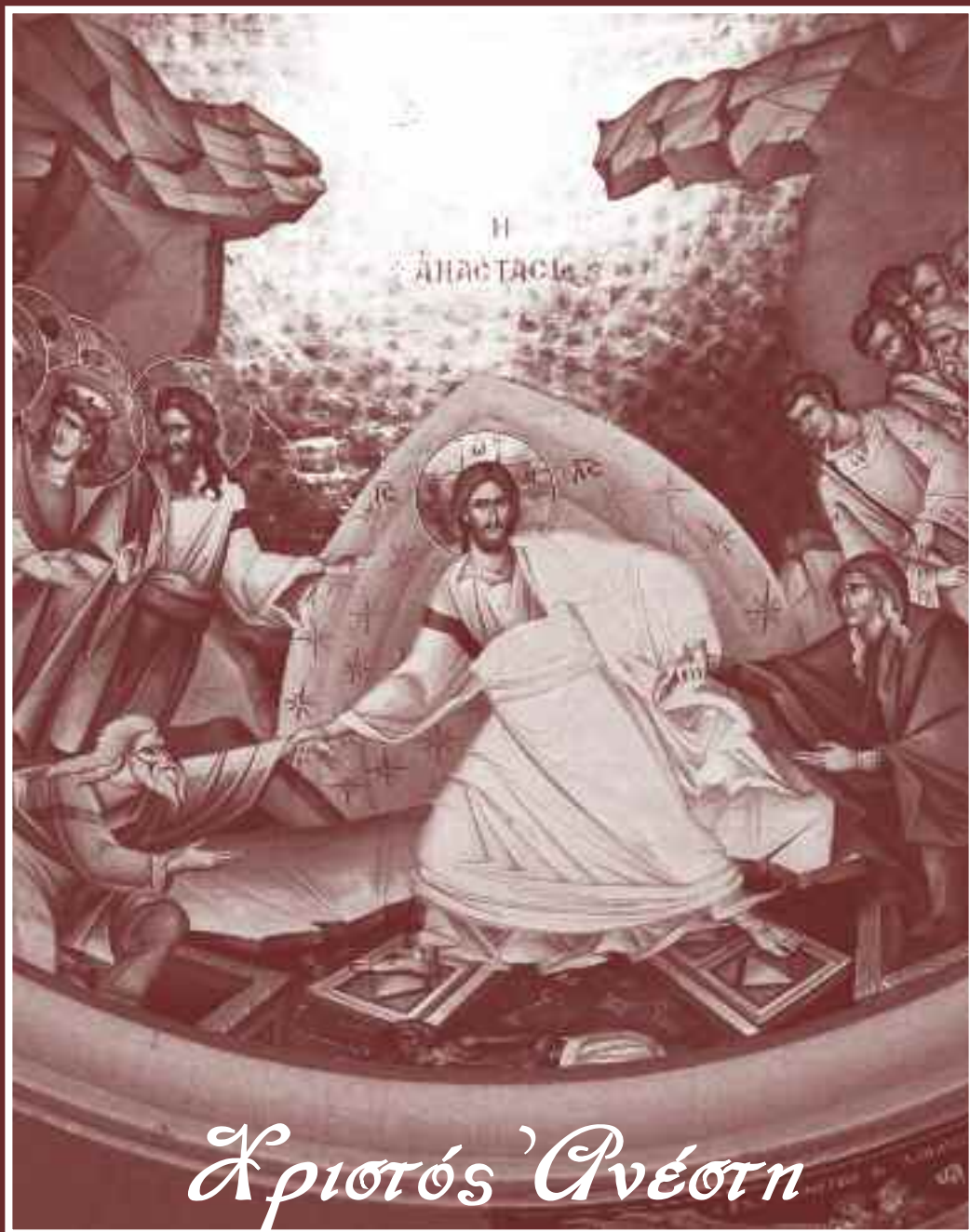

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 31

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 31, ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)**

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό τριακοστό πρώτο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά ἐπιθυμείτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἔξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ἐνημερωστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΠΩΣ ΒΙΩΝΟΥΜΕ
ΑΡΑΓΕ ΤΗΝ
ΑΝΑΣΤΑΣΗ;

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

8

**20 ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΛΑΥΡΟΣ**

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Η ΑΓΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΑ
ΕΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ**

14

ΕΠΙΛΟΓΕΣ:
Πρόσφατο θαῦμα
Ἁγίου Ἰωάννη
Μαξίμοβιτς

24

**ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΠΛΑ:
"ΤΩΡΑ ΗΡΘΕ
Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ
ΣΕΙΡΑ"**

26

ἐξώφυλλο: Ἀνάσταση,
Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίων Ἀποστόλων, Καπερναοῦμ Γαλιλαίας

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας “Μοναχική Ἐκφραση”

Ιδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα... Ἡ τελική μας εὐθεία... Ἡ Πορεία πού βαδίζει πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τὸν τελικὸ της σκοπὸ.

Ἰδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πορεία ἀνοδική, κοπιαστική. Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς θὰ φθάσουν ἐκεῖ; Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς θὰ ζήσουν τὸ Πάσχα, θὰ τὸ βιώσουν, θὰ περάσουν δηλαδὴ ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ, ἀπὸ τὸ σκότος στοῦ Φῶς, ἀπὸ τὸν Ἄδη στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ἰδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀφοῦ διανύσαμε τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου. Διανύσαμε μίαν πορεία μέσα στὰ πάθη καὶ στὴν ἁμαρτία, πέσαμε καὶ σηκωθήκαμε ἄλλες τόσες φορές, φτάσαμε στὴ Μεγάλῃ Σαρακοστή, πού ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας κορυφώνεται, καθὼς τὸ Πάσχα, ἡ Διάβαση, ἡ Ἀνάσταση πρέπει νὰ μᾶς βρεῖ στὴν ἄλλη ὄχθη, στοῦ Φῶς, στὴ Ζωὴ, στὴ Χαρά τοῦ Κυρίου μας. Τέλειωσε καὶ ἡ μεγάλη Σαρακοστή καὶ μπήκαμε στὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, ἡ τελική μας εὐθεία, πρὸς τὴν Ἀνάσταση.

Ἰδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, κρατώντας τὰ βᾶγια τῶν φοινίκων, ψάλλοντας “Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου”. Ψάλλουμε ὁμῶς ψυχὴ καὶ σῶματι; Ἀπ’ ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια πού ἀκοῦμε καὶ διαβάζουμε ἢ ψέλνουμε τὴν περίοδο αὐτὴ πόσα ἀπὸ αὐτὰ ζοῦμε; Τὸ ἐρώτημα προσωπικὸ γιὰ τὸν καθένα. Ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται θριαμβευτικὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐρχεται γιὰ τὸ ἐκούσιο Πάθος καὶ τὸν ἐκούσιο θάνατο. Κι ἐμεῖς Τὸν ἀκολουθοῦμε στὴν πορεία Του αὐτὴ, τὴν σταυρική, τὴν θυσιαστική. Μὲ τὸ προσωπικὸ ἐρώτημα νὰ ζητᾶ τὴν προσωπικὴ ἀπάντησή μας: Εἶμαι ἓνας

ἀπλὸς θεατὴς τοῦ πάθους; Εἶμαι κοινωνὸς τοῦ Πάθους; Ποιὸς θεατὴς; Ὁ Φαρισαῖος, ὁ Ἄννας, ὁ Μάλχος, ὁ Πιλάτος, ὁ Ἰούδας, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης, ἡ Μαγδαληνὴ ἢ ἡ Θεοτόκος, ὁ ληστής ἢ ὁ Λογγίνος ὁ Ἑκατόνταρχος; Πῶς ἦταν λοιπὸν ἡ πορεία μου ὅλο αὐτὸν τὸν χρόνον μέχρι τὸ Πάσχα;

Πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς... Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλω... Αὐτὸ ἐκλιπαροῦσαμε ὅλη τὴν περίοδο τῆς Μεγάλῃ Σαρακοστῆς μέτὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ. Τί καταφέραμε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ; Ποιὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνα μας;

Ἰδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα. Ὁχι ὡς θεατὴς, ἀλλὰ ὡς κοινωνοὶ τοῦ Θείου Πάθους καὶ μέτοχοι τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἰδού θύεται ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐπουράνιος, ὁ ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανώμενος. Ἰδού θυόμεθα κι ἐμεῖς μαζί Του. Ἄς γίνουμε ὁ Ἰωάννης, ἡ Μητέρα Του, οἱ Μυροφόρες πού Τὸν ἀκολουθοῦν ἕως τέλους. Ἄς συμπορευθοῦμε καὶ νὰ συσταυρωθοῦμε. Ἄς γίνουμε οἱ συνδαιτήμονες τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος καὶ τότε ναί, θὰ Τὸν δοῦμε Πρόσωπο μὲ πρόσωπο, τὴ βραδυὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἀναστημένο μέσα μας...

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!
Εὐχομαί γιὰ ὅλους...

Γερρόντισσα Μόνικα
καὶ αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

Πῶς ἄραγε βιώνουμε τήν Ἀνάσταση;

Ἁγίου Συμεῶν
τοῦ Νέου Θεολόγου

Αδελφοί καί πατέρες, ἦρθε τό Πάσχα, ἡ χαρμόσυνη μέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ αἰτία κάθε εὐφροσύνης καί ἀγαλλιάσεως, πού ἔρχεται μιά φορά τόν χρόνο ἢ μάλλον ἔρχεται καθημερινά καί συνεχῶς σ' ἐκείνους πού κατανοοῦν τό μυστικό της νόημα. Ἦρθε καί γέμισε τίς καρδιές μας χαρά καί ἀγαλλίαση λύνοντας τόν κόπο τῆς πάνσεπτης νηστείας καί τελειοποιώντας καί παρηγορώντας τίς ψυχές μας.

Ἄς εὐχαριστήσουμε λοιπόν τόν Κύριο, πού μᾶς πέρασε μέσα ἀπό τό πέλαγος τῆς νηστείας καί μᾶς ὀδήγησε μέ εὐφροσύνη στό λιμάνι τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἄς Τόν εὐχαριστήσουμε καί ὅσοι διανύσαμε τόν δρόμο τῆς νηστείας πρόθυμα, μέ ζέουσα προαίρεση καί ἀγῶνες γιά τήν ἀρετή καί ὅσοι ὑστερήσαμε ἀπό ὀλιγωρία καί μικροψυχία. Ἐπειδή Αὐτός εἶναι πού χαρίζει γενναϊόδωρα στους ἀγωνιστές τά στεφάνια καί τούς ἀξιους μισθούς τῶν ἔργων τους καί στους ἀσθενέστερους πάλι ὡς ἐλεήμων καί

φιλόανθρωπος χαρίζει τή συγγνώμη. Γιατί ἀποβλέπει περισσότερο στή διάθεση καί στήν προαίρεση τῶν ψυχῶν μας παρά στους σωματικούς κόπους καί ἀναλόγως μᾶς ἀνταποδίδει τά ἔπαθλα καί τά χαρίσματα τοῦ πνεύματος καί ἡ δοξάζει τόν ἀγωνιστή ἢ τόν ἀφήνει ἀκόμα ἀφανή, ἐπειδή ἔχει ἀνάγκη ἀπό πιά ἐπίπονη κάθαρση.

Ἄς ἐξετάσουμε λοιπόν ποιό εἶναι τό μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί

Θεοῦ μας πού συντελεῖται κατά παράδοξο τρόπο σέ ὄσους τό ἐπιθυμοῦν, πῶς θάπτεται ὁ Χριστός μέσα μας σάν σέ μνημα καί πῶς ἐνώνεται μέ τίς ψυχές μας καί ἀνασταίνεται συνανασταίνοντας μαζί Του κι ἐμᾶς.

Ὁ Χριστός καί Θεός μας, ἀφοῦ κρεμάσθηκε στόν Σταυρό, σταύρωσε ἐπάνω σ' αὐτόν τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου κι ἀφοῦ γέυθηκε τόν θάνατο, κατέβηκε στά κατώτατα τοῦ ἄδη. Ὅπως λοιπόν τότε ἀνεβαίνοντας ἀπό τόν ἄδη ἐπέστρεψε στό Ἄχραντο Σῶμα Του -ἀπό τό ὁποῖο δέν ἀποχωρίσθηκε καθόλου- κι ἀμέσως ἀναστήθηκε καί μετά ἀνήλθε στούς οὐρανοῦς μέ δόξα πολλή καί δύναμη, ἔτσι ἀκριβῶς καί τώρα, ὅταν ἐμεῖς ἐξερχόμεθα ἀπό τόν κόσμο καί εἰσερχόμεθα μέ τήν ἐξομοίωση τῶν παθημάτων τοῦ Κυρίου στόν τάφο τῆς μετανοίας καί τῆς ταπεινώσεως, Αὐτός ὁ ἴδιος κατεβαίνει ἀπό τούς οὐρανοῦς, εἰσέρχεται στό σῶμα μας σάν σέ τάφο, ἐνώνεται μέ τίς νεκρωμένες πνευματικά ψυχές μας καί τίς ἀνασταίνει. Ἔτσι παρέχει τή δυνατότητα σ' ἐκεῖνον πού ἀναστήθηκε μαζί Του νά βλέπει τή δόξα τῆς μυστικῆς του ἀναστάσεως.

Ἀνάσταση λοιπόν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δική μας ἀνάσταση τῶν κάτω κειμένων. Γιατί πῶς θά ἀναστηθεῖ Αὐτός πού ποτέ δέν ἔπεσε σέ ἁμαρτία, καθώς εἶναι γραμμένο, μήτε ἀλλοιώθηκε στό ἐλάχιστο ἢ δόξα του; Ἡ πῶς θά δοξασθεῖ Ἐκεῖνος πού εἶναι ὑπερδοξασμένος καί ἐξουσιάζει τά σύμπαντα;

Ἡ Ἀνάσταση καί ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καθώς εἴπαμε, εἶναι ἡ δική μας δόξα. Ἄφ' ὅτου δηλαδή Ἐκεῖνος οἰκειοποιήθηκε τήν ἀνθρώπινη φύση, ὅσα ἐνεργεῖ σ' ἐμᾶς τά ἐπιγράφει στόν ἑαυτόν Του. Ἡ ἀνάσταση λοιπόν τῆς ψυχῆς, εἶναι ἡ ἐνωσή της μέ τήν ζωή. Ὅπως ἀκριβῶς τό νεκρό σῶμα δέν μπορεῖ νά ζεῖ ἂν δέν δεχθεῖ μέσα του τήν ζωντανή ψυχή καί δέν σμίξει ἄμικτα μ' αὐτήν, ἔτσι καί ἡ ψυχή δέν μπορεῖ νά ζήσει μόνη της, ἂν δέν ἐνωθεῖ ἀρρήτως κι ἀσυγχύτως μέ

τόν Θεό, πού εἶναι ἡ ὄντως αἰώνια ζωή.

Εἶναι δηλαδή νεκρή πρὶν ἀπό τήν ἐν γνώσει καί ὁράσει καί αἰσθήσει ἐνωσή της μέ τόν Χριστό, κι ἄς εἶναι νοερή καί ἀθάνατη ἀπό τή φύση της. Γιατί οὔτε γνώση χωρὶς ὄραση ὑπάρχει, οὔτε ὄραση χωρὶς αἴσθηση. Νά τί θέλω νά πῶ. Ἔχουμε τήν ὄραση καί μέσα στή ὄραση καί τή γνώση καί τήν αἴσθηση. Αὐτά τά λέω γιά τά πνευματικά ζητήματα, γιατί στά σωματικά καί χωρὶς ὄραση ὑπάρχει αἴσθηση: Ὁ τυφλός π.χ. αἰσθάνεται, ὅταν κτυπήσει τό πόδι του στήν πέτρα, ἐνῶ ὁ νεκρός ὄχι.

Ἀλλά στά πνευματικά θέματα, ἂν ὁ νοῦς δέν ἔλθει σέ θεωρία τῶν ὑπερέννοιαν, δέν αἰσθάνεται τή μυστική ἐνέργεια τῆς χάριτος. Ἐκεῖνος λοιπόν πού ἰσχυρίζεται ὅτι τήν αἰσθάνεται προτοῦ θεωρήσει τά ὑπέρ νοῦν καί λόγον καί ἐννοιαν, μοιάζει μέ τόν τυφλό πού καταλαβαίνει τά καλά ἢ κακά πού παθαίνει, δέν ἀντιλαμβάνεται ὅμως ἀκόμη οὔτε καί ὅσα εἶναι μπροστά του καί μπορεῖ νά τοῦ προξενήσουν τή ζωή καί τόν θάνατο. Γιατί τά ἐπερχόμενα σ' αὐτόν κακά ἢ καλά δέν τά αἰσθάνεται καθόλου, ἐπειδή στερεῖται τῆς ὀπτικῆς δυνάμεως καί αἰσθήσεως. Γι' αὐτό ὅταν σηκώνει τό ραβδί γιά νά ἀμυνηθεῖ, κάποτε κτυπᾷ τόν φίλο του ἀντί τόν ἐχθρό του πού στέκεται μπροστά στά μάτια του καί τόν περιγεῖ.

Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ἀνθρώπους πιστεύουν στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, πού λίγοι ὅμως εἶναι αὐτοί πού τήν βλέπουν καθαρά κι αὐτοί πού δέν τήν εἶδαν, δέν μποροῦν νά προσκυνήσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς Ἅγιο καί Κύριο, διότι λέει: "Οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ" (Α' Κορ. 12,3) καί ἄλλοῦ: "Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν" (Ἰωάν. 4,24).

Καί τό ἱερώτατο λόγιο, πού καθημερινά ἔχουμε στό στόμα, δέν λέει "Ἀνάστασιν Χρι-

στοῦ πιστεύοντες”, ἀλλά τί; “Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν τόν μόνον ἀναμάρτητον”. Πῶς λοιπόν μᾶς προτρέπει τώρα τό Ἅγιο Πνεῦμα νά λέμε ὅτι εἶδαμε αὐτήν πού δέν εἶδαμε, ἀφοῦ μάλιστα μία φορά ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πρὶν χίλια χρόνια κι οὔτε τότε Τόν εἶδε κανεῖς νά ἀνασταίνεται; Ἄραγε μήπως ἡ Ἅγία Γραφή θέλει νά λέμε ψέμματα;

Ὅχι βέβαια, ἀλλά αὐτό πού μᾶς προτρέπει νά ὁμολογοῦμε εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἐπειδή ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ συντελεῖται μέσα στόν κάθε πιστό κι ὄχι μόνο μία φορά ἀλλά κάθε ὥρα θά λέγαμε, ἀφοῦ Αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης Χριστός ἀνασταίνεται μέσα μας καί λαμπροφορεῖ καί ἀπαστράπτει τίς ἀστραπές τῆς ἀφθαρσίας

καί τῆς θεότητας. Γιατί ἡ φωτοφόρος παρουσία τοῦ Πνεύματος, μᾶς ὑποδεικνύει τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μᾶλλον δέ μᾶς ἀξιώνει νά δοῦμε Αὐτόν τόν Ἴδιο τόν ἀναστάντα.

Γι’ αὐτό καί λέμε: “Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν” (Ψαλμ. 117,27) καί ἔχοντας ὑπ’ ὄψιν μας τή Δευτέρα Του Παρουσία προσθέτουμε: “Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου” (Ψαλμ. 117,26). Σέ ὅσους λοιπόν ἀποκαλυφθεῖ ὁ Ἀναστημένος Χριστός πάντως πνευματικά ἐμφανίζεται στά πνευματικά τους μάτια. Γιατί ὅταν ἔρχεται σέ ἐμᾶς διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς ἀνασταίνει ἐκ νεκρῶν, μᾶς ζωοποιεῖ καί μᾶς δίνει τήν χάρη νά Τόν βλέπουμε μέσα μας ὀλοζώντανο, Αὐτόν τόν ἀθάνατο καί ἀνώλεθρο καί νά γνωρίζουμε πλήρως ὅτι Αὐτός μᾶς

συνανασταίνει και μάς συνδοξάζει, όπως μαρτυρεί η Άγια Γραφή.

Αυτά είναι λοιπόν τα θεία μυστήρια των χριστιανών, αυτή είναι η μυστική δύναμη της πίστεώς μας, που οι άπιστοι ή οι δύσπιστοι ή μάλλον οι ήμίπιστοι δεν βλέπουν, ούτε μπορούν να δουν ποτέ. Άπιστοι, δύσπιστοι και ήμίπιστοι είναι αυτοί που δεν φανερώνουν την πίστη τους με έργα. Γιατί χωρίς έργα και οι δαίμονες πιστεύουν και όμολογούν ότι ο Δεσπότης Χριστός είναι Θεός, όπως λέει: “Οἶδαμεν Σέ, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ”. (Πρβλ. Μάρκ. 1,24, Λουκ. 4,34, Ματθ. 8,29) και άλλου: “Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσίν”).

Ἄλλά οὔτε τούς δαίμονες, οὔτε αὐτούς τούς ἀνθρώπους θά ὠφελήσει τέτοια πίστη,

ἐπειδή εἶναι νεκροί κατά τόν θεῖο Ἀπόστολον, που λέει: “Ἡ πίστις χωρίς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν” (Ἰάκ. 2,26) ὅπως ἀκριβῶς και τά ἔργα χωρίς πίστη. Γιατί εἶναι νεκρή; Διότι δέν ἔχει μέσα της τόν Θεό που ζωογονεῖ, οὔτε ἀπέκτησε αὐτόν που λέει: “Ὁ ἀγαπῶν με τάς ἐντολάς τάς ἐμᾶς τηρήσει και ἐγώ και ὁ Πατήρ ἐλευσόμεθα και μονήν παρ’ αὐτῷ ποιήσωμεν” (Πρβλ. Ἰωάν. 14,21.23, Ἰωάν. 14,23), ὥστε μέ τήν παρουσία του νά ἀναστήσει ἐκ νεκρῶν ἐκεῖνον που κατέχει τήν ἐνεργόν πίστην, νά τόν ζωοποιήσει και νά τόν ἀξιώσει νά εἶδει Τόν Ἀναστάντα μέσα του που τόν συνανέστησε.

Μιά τέτοια πίστη λοιπόν εἶναι νεκρή, ἤ μάλλον νεκροί εἶναι αὐτοί, που ἔχουν πίστη χωρίς ἔργα. Γιατί ἡ πίστη στόν Θεό πάντοτε ζεῖ και ζωοποιεῖ ἐκείνους που τήν δέχονται μέ ἀγαθή προαίρεση, ἡ ὁποία και πρό τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν πολλούς ὁδήγησε ἀπό τό θάνατο στη ζωή και τούς ἀποκάλυψε τόν Χριστό και τόν Θεό. Κι ἂν ἔμεναν στίς ἐντολές του και τίς ἐφύλατταν μέχρι θανάτου θά μπορούσαν κι αὐτές νά τούς διαφυλάξουν ὅ,τι λογιῆς ἔγιναν ἀπό μονή τήν πίστη.

Ἐπειδή ὅμως “μετεστράφησαν ὡς τόξον στρεβλόν” (Ψαλμ. 77,57) και ξαναγύρισαν στίς προηγούμενες πράξεις τους, ἦταν φυσικό νά ναυαγήσουν ἀμέσως στη πίστη και δυστυχῶς ἔτσι στέρησαν τούς ἑαυτούς τους ἀπό τόν ἀληθινό πλοῦτο, που εἶναι ὁ Χριστός και Θεός. Για νά μήν πάθουμε λοιπόν κι ἐμεῖς τό ἴδιο, σᾶς παρακαλῶ νά τηρήσουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ μέ ὄλη μας τή δύναμη, ὥστε νά κερδίσουμε και τά παρόντα και τά μέλλοντα ἀγαθά, δηλαδή τή θέα τοῦ Θεοῦ, που εἶθε ὄλοι μας νά τήν ἀπολαύσουμε μέ τή χάρη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνες. Ἀμήν”.

Χριστιανική Φοιτητική Ἐνωση
www.xfe.gr

*Ἑρμηνεία στήν Κυριακή Προσευχή
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου*

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς

Μέσως ἀνύψωσε τόν ἀκροατή καί ἀπό τήν ἀρχή τοῦ ὑπενθύμισε ὅλη τήν εὐεργεσία. Διότι αὐτός πού εἶπε “Πατέρα” τόν Θεό, μέ αὐτό τό μοναδικό ὄνομα ὁμολόγησε καί τήν συγχώρηση τῶν ἁμαρτημάτων καί τήν ἐκμηδένιση τῆς κολάσεως, τήν δικαιοσύνη, τόν ἁγιασμό, τήν ἀπολύτρωση, τήν υἰοθεσία, τήν ἀδελφική σχέση μέ τόν Μονογενῆ, τή χορηγία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διότι δέν μπορείς νά ὀνομάσεις τόν Θεό, “Πατέρα”, ἄν δέν ἔχεις πετύχει ὅλα αὐτά τά ἀγαθά.

Ὁ Κύριος μέ δύο τρόπους δυναμώνει τό φρόνημα τῶν μαθητῶν Του: Καί μέ τήν ἀξία Ἐκείνου πού ἐπικαλοῦνται καί μέ τό μέγεθος τῶν εὐεργεσιῶν πού ἔχουν ἀπολαύσει.

Λέγοντας τό “ἐν τοῖς οὐρανοῖς”, δέν τό λέγει γιά νά περιορίσει ἐκεῖ τόν Θεό, ἀλλά γιά νά ἀπομακρύνει ἀπό τήν γῆ αὐτόν πού προσεύχεται καί νά τόν προσανατολίσει στούς ἀνώτερους τόπους καί στίς οὐράνιες κατοικίες.

Διδάσκει ἀκόμη ὅτι ἡ προσευχή πρέπει νά γίνεται γιά ὅλους τούς ἀδελφούς. Διότι δέν λέγει “ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς”, ἀλλά “ὁ Πατήρ ἡμῶν”. Καί αὐτό τό κάνει, γιά νά ἀναφέρει τίς προσευχές του ὁ προσευχόμενος γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία καί νά σκέπτεται καί τό συμφέρον τοῦ πλησίον.

Μέ τό λόγο αὐτό διαλύει τήν ἐχθρα, καταστέλλει τήν ὑπερηφάνεια, ἐξορίζει τόν φθόνο, εἰσά-

γει τήν αγάπη, τή μητέρα όλων τῶν αγαθῶν. Ἐξορίζει τήν ἀνωμαλία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, δείχνει τήν πλήρη ἰσοτιμία τοῦ φτωχοῦ μέ τόν βασιλιᾶ, ἀφοῦ ἡ συμμετοχή μας στά σπουδαιότερα καί βασικότερα πράγματα τῆς ζωῆς μας εἶναι κοινή. Διότι ποιά ζημία μπορεῖ νά προέλθει ἀπό τήν ἐπίγεια συγγένεια, ὅταν ὅλοι μας εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τήν ἐπουράνια συγγένεια καί κανείς δέν ἔχει κάτι περισσότερο ἀπό τόν ἄλλο, οὔτε ὁ πλούσιος ἀπό τόν φτωχό, οὔτε ὁ κύριος ἀπό τό δοῦλο, οὔτε ὁ ἄρχοντας ἀπό τόν ἀρχόμενο, οὔτε ὁ βασιλιᾶς ἀπό τόν στρατιώτη, οὔτε ὁ φιλόσοφος ἀπό τόν ἀκαλλιέργητο, οὔτε ὁ σοφός ἀπό τόν ἀγράμματο;

Μία εὐγενική καταγωγή χάρισε ὁ Θεός σέ ὅλους, τό ὅτι θεώρησε σωστό νά ὀνομάζεται Πατέρας ὅλων.

Μέ τήν ὑπόμνηση αὐτῆς τῆς εὐγενικῆς καταγωγῆς καί τῆς ἐπουράνιας δωρεᾶς, τῆς ἰσοτιμίας μέ τούς ἀδελφούς καί τῆς αγάπης, μέ τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν γῆ καί τήν προσήλωσή μας στόν οὐρανό, ἄς δοῦμε στή συνέχεια τί προτρέπει νά ζητᾶμε.

Καί αὐτή ἡ λέξις, “Πατέρα μας”, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἔχει τή δύναμη νά μᾶς διδάξει κάθε ἀρετή. Διότι αὐτός πού ὀνόμασε τόν Θεό, “Πατέρα” καί μάλιστα Πατέρα ὅλων, θά πρέπει νά δείξει τέτοιο τρόπο ζωῆς πού νά φαίνεται ἄξιος αὐτῆς τῆς εὐγενικῆς καταγωγῆς καί νά δείξει τέτοια προθυμία πού νά εἶναι ἀντάξια μέ τή δωρεά.

Δέν ἀρκεῖται ὅμως μόνο σ’ αὐτό, ἀλλά προσθέτει καί ἄλλη εὐχή λέγοντας:

“Ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου”.

Τότε εἶναι σωστή ἡ προσευχή ἐκείνου πού ἀποκαλεῖ τόν Θεό “Πατέρα”, ὅταν δέν ζητάει τίποτα ἄλλο ἐκτός ἀπό τήν δόξα τοῦ Πατέρα, ἀλλά τά θεωρεῖ ὅλα κατώτερα ἀπό τήν δόξα Ἐκείνου. Διότι τό “ἀγιασθήτω” αὐτό σημαίνει, δηλαδή “δοξασθήτω”. Γιατί τή δική Του δόξα τήν ἔχει πλήρη καί παντοτινή. Προτρέπει ὅμως καί αὐτόν πού προσεύχεται νά ἐπιθυμεῖ καί μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς του νά δοξάζει τόν Θεό. Αὐτό ἀνέφερε καί προηγουμένως: “Ἔτσι πρέπει νά λάμψει τό φῶς σας μπροστά στους ἀνθρώ-

πους, γιά νά δοῦν τά καλά σας ἔργα καί νά δοξάσουν τόν Πατέρα σας πού εἶναι στους οὐρανοῦς” (Ματθ. 5,16). Καί τά Σεραφεῖμ πού Τόν δοξολογοῦσαν ἔλεγαν: “Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος”. Ὡστε τό “ἀγιασθήτω”, σημαίνει “δοξασθήτω”. Ἄξιωσέ μας, λέγει, νά δείχνουμε τέτοια τελειότητα στή ζωή μας, ὥστε κάθε ἕνας πού μᾶς βλέπει, νά δοξάζει τόν Θεό.

Αὐτό τό πρᾶγμα εἶναι ἀπόδειξη ὀλοκληρωμένης πνευματικῆς ζωῆς, νά δείχνουμε δηλαδή σέ ὅλους τέτοια τελειότητα στή ζωή μας, ὥστε κάθε ἕνας πού μᾶς βλέπει νά δοξάζει τόν Θεό.

“Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου”.

Καί αὐτό τό αἶτημα πάλι δείχνει ἄνθρωπο μέ εὐγνωμοσύνη, πού δέν προσηλώνεται σ’ αὐτά πού βλέπει, οὔτε θεωρεῖ κάτι τό σπουδαῖο τά παρόντα, ἀλλά σπεύδει πρὸς τόν Πατέρα καί ἐπιθυμεῖ τά μέλλοντα. Αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα ἀγαθῆς συνειδήσεως καί ψυχῆς πού ἔχει ἀπαλλαγῆ ἀπό τά πράγματα τῆς γῆς.

Αὐτό καί ὁ Παῦλος ἐπιθυμοῦσε καθημερινά. Γι’ αὐτό καί ἔλεγε: “Καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού ἔχουμε τήν ἀπαρχή τοῦ Πνεύματος, στεναζοῦμε μέσα μας περιμένοντας μέ λαχτᾶρα τήν υἰοθεσία, τήν ἀπελευθέρωση δηλαδή τοῦ σώματός μας ἀπό τήν φθορά”. (Ρωμ. 8, 23). Γιατί ἐκεῖνος πού ἔχει αὐτόν τόν ἔρωτα, δέν θά ὑπερηφανευθεῖ οὔτε γιά τά ἀγαθὰ τῆς παρουσίας ζωῆς, οὔτε πάλι θά καταβληθεῖ ἀπό τίς δύσκολες περιστάσεις. Ζεῖ, σάν νά βρίσκεται στους οὐρανοῦς καί γι’ αὐτό ἔχει ἀπαλλαχθεῖ ἀπό τίς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς.

“Γεννηθήτω τό θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῶ καί ἐπί τῆς γῆς”.

Βλέπεις μιά ἀρίστη συνοχή; Μᾶς προέτρεψε νά ἐπιθυμοῦμε τά μέλλοντα καί νά ἐπιθυμοῦμε τόσο πολύ τήν ἀποδημία γιά Ἐκεῖνον, ὥστε νά βιαζόμαστε νά φθάσουμε κοντά Του. Ὅσον καιρό ὅμως αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει καί βρισκόμαστε στήν ἐπίγεια ζωή, τότε ἄς φροντίζουμε νά ζοῦμε ὅπως πρέπει, σάν νά βρισκόμαστε στόν οὐρανό. Πρέπει λέγει, νά ἐπιθυμοῦμε τόν οὐρανό καί ὅσα βρίσκονται στόν οὐρανό. Διέταξε ὅμως, προτοῦ μεταβοῦμε στόν οὐρανό, νά κάνουμε τήν γῆ οὐρανό. Ἀπό τέτοιο πνεῦμα πρέπει νά ἐμπνέονται τά λόγια καί τά ἔργα μας. Καί γι’ αὐτά νά

παρακαλούμε τον Κύριο.

Ἡ παραμονή μας στή γῆ, καθόλου δέν μᾶς ἐμποδίζει νά φθάσουμε στήν τελειότητα τῶν ἄνω Δυνάμεων. Ἀλλά μπορούμε, ὅσο βρισκόμαστε στή γῆ, νά ζοῦμε, σάν νά εἴμαστε στόν οὐρανό. Αυτό πού λέγει σημαίνει τό ἐξῆς: Ὅπως ὅλα ἐκεῖ πάνω γίνονται χωρίς ἀντίρρηση καί οἱ Ἄγγελοι κάνουν ἀπόλυτη καί ἀδιάκριτη ὑπακοή σέ ὅλα, διότι λέγει: “Δυνατοί ἰσχύϊ ποιοῦντες τόν λόγον Αὐτοῦ”, τούς κάνει δηλαδή δυνατούς ἢ ἐκτέλεση τῶν λόγων Του, ἔτσι σέ παρακαλούμε, ἀξίωσε καί ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους νά μὴν κάνουμε μισό τό θέλημά Σου, ἀλλά νά τά κάνουμε ὅλα ὅπως θέλεις Ἐσύ.

Εἶδες πῶς μᾶς δίδαξε νά εἴμαστε καί μετρίοφρονες;

Μᾶς φανέρωσε ὅτι ἡ ἀρετή δέν εἶναι μόνο δικό μας κατόρθωμα, ἀλλά συνεργεῖ σ' αὐτό καί ὁ Θεός. Ἀκόμα διέταξε, καθένας πού προσεύχεται νά φροντίζει καί γιά ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη. Διότι δέν εἶπε: “ἄς γίνει τό θέλημά Σου σέ μένα ἢ σέ ἐμᾶς”, ἀλλά σέ ὅλα τά μέρη τῆς γῆς, ὥστε νά διαλυθεῖ ἡ πλάνη καί νά φυτευθεῖ ἡ ἀλήθεια, νά ξεριζωθεῖ ὅλη ἡ κακία καί νά ἐπανεέλθει ἡ ἀρετή. Καί ὁ,ποια ἀρετή ὑπάρχει στόν οὐρανό, τέτοια πρέπει νά ὑπάρχει καί στή γῆ. Ἄν γίνει αὐτό λέγει, δέν θά διαφέρουν σέ τίποτε τά ἐπίγεια ἀπό τά ἐπουράνια. Καί μολονότι θά παραμένει ἡ διαφορά στήν ἀνθρώπινη φύση, ἡ γῆ θά παρουσιά-

σει τούς δικούς της Ἀγγέλους.

“Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον, δός ἡμῖν σήμερον”.

Τί σημαίνει “τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον;”. Τόν ἄρτον τῆς μιᾶς ἡμέρας. Ἐπειδή εἶπε “Ἐνενηθῆτω τό θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς”, συνομιλοῦσε ὁμως μέ ἀνθρώπους πού ἔχουν σάρκα καί ἡ σάρκα αὐτή ὑπόκειται στους νόμους τῆς φύσεως -ἐπειδή ἀκόμη αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δέν εἶχαν τήν ἴδια ἀπάθεια μέ τούς Ἀγγέλους- προτρέπει καί ἐμᾶς νά ἐκτελοῦμε τίς ἐντολές Του, ὅπως κι ἐκεῖνοι. Δείχνει ὁμως συγκατάβαση στήν ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. “Ἀπαιτῶ” λέγει, “τέτοια ἀκριβεία στή ζωή σας, ὅπως αὐτή τῶν Ἀγγέλων πού βρίσκονται στόν οὐρανό, δέν ἀπαιτῶ ὁμως καί τήν ἀπάθεια”. Διότι δέν τό ἐπιτρέπει ἡ δέσμευση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως πού χρειάζεται τροφή.

Ἐσύ ὁμως πρόσεξε ὅτι καί σέ αὐτά τά σωματικά τοποθετεῖ πολύ πνευματικό περιεχόμενο. Διότι διέταξε νά προσευχόμαστε μόνο γιά τήν καθημερινή τροφή. Οὔτε γιά χρήματα, οὔτε γιά ἄνετη ζωή, οὔτε γιά πολυτελεῖ ἐνδύματα, οὔτε γιά κάτι ἄλλο παρόμοιο. Ἀλλά μόνο γιά τό καθημερινό ψωμί, ὥστε νά ἀποφεύγουμε τή φροντίδα τῆς αὐριανῆς ἡμέρας. Γι' αὐτό πρόσθεσε: “Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον”, δηλαδή τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

Καί δέν σταμάτησε τόν λόγο ἐδῶ, ἀλλά πρόσθεσε: “Δός ἡμῖν σήμερον”, γιά νά μὴν ταλαιπωροῦμε τόν ἑαυτόν μας μέ τήν φροντίδα τῆς ἐπόμενης ἡμέρας. Γιά ποιό λόγο νά ἀγωνιάς τόσο γιά τήν ἐπόμενη ἡμέρα, τήν ὁποία δέν γνωρίζεις ἄν τήν δεῖς; Αὐτό διέταξε παρακάτω λέγοντας μέ περισσότερα λόγια: “Μὴν ἀγωνιάτε γιά τήν αὐριανή ἡμέρα” (Ματθ. 6,34).

Ἀπό παντοῦ θέλει νά εἴμαστε ἀσφαλισμένοι καί νά εἴμαστε σάν Ἄγγελοι, ὑποχωρώντας στή φύση τόσο, ὅσο τό ἀπαιτοῦν οἱ ἀνάγκες.

“Καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν”.

Κατόπιν, ἐπειδή συμβαίνει νά ἁμαρτάνουμε καί μετά τό βάπτισμα, δείχνοντας καί ἐδῶ τή μεγάλη φιλανθρωπία, μᾶς προτρέπει νά παρακαλοῦμε τόν Θεό γιά τήν συγχώρηση τῶν

ἀμαρτημάτων καί νά λέμε: “Ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν”.

Εἶδες μέγεθος φιλανθρωπίας; Ὑστερα ἀπό τή διαγραφή τόσων χρεῶν καί ὕστερα ἀπό τόσο μεγάλη δωρεά, μολοντί ἀμαρτάνουμε, μᾶς κρίνει ἄξιους συγγνώμης.

Τό ὅτι ἡ προσευχή αὐτή ἀρμόζει στούς πιστούς, αὐτό μᾶς τό διδάσκουν καί οἱ νόμοι τῆς Ἐκκλησίας καί τό προοίμιο τῆς προσευχῆς. Διότι ὁ ἀμύητος δέν θά μπορούσε νά ὀνομάσει τόν Θεό “Πατέρα”. Ἄν ἡ προσευχή αὐτή ἀρμόζει στούς πιστούς καί ὅταν αὐτοί προσεύχονται παρακαλοῦν τόν Θεό νά συγχωρεθοῦν τά ἀμαρτήματά τους, εἶναι φανερό ὅτι τό κέρδος τῆς μετανοίας δέν ἀχρηστεύεται οὔτε μετά τό βάπτισμα. Διαφορετικά δέν θά νομοθετοῦσε νά προσευχόμεστε ἔτσι, ἂν δέν ἤθελε νά δείξει αὐτό τό πρᾶγμα.

Αὐτός πού μᾶς ὑπενθυμίζει τά ἀμαρτήματα καί συμβουλεύει νά ζητᾶμε συγχώρεση καί διδάσκει πῶς θά μπορέσουμε νά πετύχουμε τή συγχώρεση καί κάνει εὐκολο τόν δρόμο γι’ αὐτό, εἶναι φανερό ὅτι γνωρίζει καί θέλει νά μᾶς διδάξει ὅτι καί μετά τό βάπτισμα μπορούμε νά καθαρισθοῦμε ἀπό τίς ἀμαρτίες μας. Καί γι’ αὐτό τό πράγμα θέσπισε αὐτό τό νόμο τῆς παρακλήσεως. Μέ τήν ὑπόμνηση τῶν ἀμαρτημάτων μᾶς ὑπενθυμίζει τήν ταπεινοφροσύνη. Μέ τήν ἐντολή νά συγχωροῦμε ἄλλους, μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό τή μνησικακία. Καί μέ τήν ὑπόσχεση ὅτι θά συγχωρήση καί ἐμᾶς, ὅταν κάνουμε τό ἴδιο ἐμεῖς γιά τούς συνανθρώπους μας, μᾶς δημιουργεῖ ἀγαθές ἐλπίδες καί μᾶς ἐκπαιδεύει νά φιλοσοφοῦμε γιά τήν ἀνείπωτη φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Τό πιό ἀξιοσημείωτο μάλιστα εἶναι τό ἔξῃς: Μέ κάθε ἕνα ἀπό αὐτά πού ἀνέφερε παραπάνω, μνημόνευσε ὀλόκληρη τήν ἀρετή. Καί στήν ἀρετή αὐτή συμπε-

ριέλαβε καί τήν ἀμνησικακία. Διότι ὁ ἁγιασμός τοῦ ὀνόματός Του εἶναι ἡ τελειότητα μιᾶς ὀλοκληρωμένης πολιτείας. Καί τό νά γίνει τό θέλημά Του, σημαίνει πάλι αὐτό τό ἴδιο. Τό νά μπορεῖ κάποιος νά ἀποκαλεῖ τόν Θεό-Πατέρα, εἶναι ἀποδείξη ἀκηλίδωτου τρόπου ζωῆς. Σέ ὅλα αὐτά συμπεριελήφθη καί τό νά μήν ὀργιζώμαστε ἐναντίων ἐκείνων πού μᾶς ἔβλαψαν.

Ἄλλά ὁμως δέν ἀρκέσθηκε σέ αὐτά. Καί θέλοντας νά δείξει πόση σημασία δέιχνει στήν ἀμνησικακία, τήν τοποθετεῖ σέ ἰδιαίτερη θέση. Καί μετά τήν προσευχή δέν ἀναφέρει καμμία ἄλλη ἐντολή, παρά μόνο αὐτή λέγοντας: “Ἐάν συγχωρέσετε τοὺς ἀνθρώπους γιά κάθε κακό πού σᾶς ἔχουν κάνει, θά συγχωρέσει καί ἐσᾶς ὁ Οὐράνιος Πατέρας σας” (Ματθ. 6, 14).

Ὡστε ἐμεῖς κάνουμε τήν ἀρχή καί ἐμεῖς εἴμαστε ὑπεύθυνοι τῆς κρίσεως πού θά γίνει γιά ἐμᾶς. Γιά νά μήν μπορεῖ δηλαδή κανεῖς νά σέ κατηγορήσει στό δικαστήριο γιά κάτι τό ἀσήμαντο ἢ τό σπουδαῖο, ἐσένα κάνει ὑπεύθυνο τῆς ἀποφάσεως. Καί λέγει: “Ὅποια ἀπόφαση ἔβγαλες ἐσύ γιά τόν ἑαυτόν σου, τήν ἴδια ἐπικυρώνω κι ἐγώ. Κι ἂν συγχωρέσεις τόν σύνδουλό σου, τήν ἴδια χάρη θά πετύχεις καί ἀπό μένα”. Μολοντί δέν εἶναι τό ἴδιο τό ἕνα μέ τό ἄλλο. Διότι ἐσύ συγχωρεῖς ἔχοντας ἀνάγκη. Ὁ Θεός ὁμως, χωρίς νά ἔχει ἀνάγκη ἀπό κανένα. Ἐσύ συγχωρεῖς τόν σύνδουλο, ὁ Θεός τόν δοῦλο. Ἐσύ, ὄντας ὑπόλογος γιά ἀμέτρητα σφάλματα, ὁ Θεός ὁμως ὄντας ἀναμάρτητος. Ἄλλά ὁμως καί ἔτσι δείχνει τή φιλανθρωπία Του.

Μποροῦσε βέβαια καί χωρίς νά συγχωρέσεις ἐσύ, νά σοῦ συγχωρέσει ὅλα τά σφάλματα. Θέλει ὁμως νά ὠφεληθεῖς καί ἀπό ἐδῶ, δίνοντάς σου ἀπό παντοῦ ἀμέτρητες εὐκαιρίες, γιά νά δείξεις τήν καλωσύνη σου καί τήν φιλανθρωπία σου. Ἀκόμη προσπαθεῖ νά βγάλει ἀπό μέσα

σου ὅ,τι θηριῶδες ἔχεις, νά σβήσει τό θυμό σου καί ἀπό παντοῦ νά σέ συνδέσει μέ τόν ἀδελφό σου, πού ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά μέλη τοῦ δικοῦ σου σώματος.

Ποιά δικαιολογία λοιπόν θά μπορούσες νά προβάλλεις; “Ὅτι σέ ἀδίκησε ὁ πλησίον; Διότι αὐτές εἶναι οἱ ἁμαρτίες πού γίνονται. Διότι ἂν δέ σέ ἀδικοῦσε, δέ θά διέπραττε φυσικά καμμία ἁμαρτία. Ἄλλά κι ἐσύ ἔρχεσαι καί παρακαλεῖς τόν Θεό νά σοῦ συγχωρεθοῦν οἱ ἀδικίες, ἀλλά καί ἄλλα ἀκόμη μεγαλύτερα σφάλματα. Πρίν ἀπό τή συγχώρηση ὅμως, ἀπήλαυσες μεγάλη χάρη. Διότι διδάχθηκες νά ἔχεις ἀνθρώπινη ψυχή καί νά δείχνεις πολλή καλωσύνη. Ἐκτός ὅμως ἀπό αὐτά, ὅταν συγχωρέσεις καί τόν πλησίον, σέ περιμένει καί γι’ αὐτό μέγας μισθός: Δέ θά σοῦ ζητηθεῖ δηλαδή λόγος γιά κανένα ἀπό τά σφάλματά σου.

Ποιάς τιμωρίας δέν θά εἴμαστε ἄξιοι, ὅταν ἔχοντας στά χέρια μας τήν σωτηρία ἀδιαφοροῦμε γι’ αὐτήν; Πῶς θά θέλουμε νά εἰσακουσθοῦμε στά ἄλλα αἰτήματά μας ὅταν οἱ ἴδιοι μας δέν ἐνδιαφερόμαστε γιά τόν ἑαυτόν μας, γιά πράγματα τά ὁποῖα εἶναι στό χέρι μας;

“Καί μή εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ”.

Ἐδῶ ὀλοφάνερα δείχνει τήν ἀσημαντότητά μας, ταπεινώνει τήν ἔπαρση, διδάσκει νά ἀποφεύγουμε τούς ἀγῶνες καί νά μὴν ὀρμοῦμε σ’ αὐτούς. Διότι καί ἡ νίκη μας, ἔτσι θά εἶναι πῶς ἐνδοξη καί ἡ ἧττα τοῦ διαβόλου πῶς καταγέλαστη. Ὅταν μᾶς σύρουν στούς ἀγῶνες, πρέπει νά σταθοῦμε μέ γενναιοῦτητα. Ὅταν ὅμως δέν καλούμαστε, νά μένουμε ἥσυχτοι καί νά περιμένουμε τόν καιρό τῶν ἀγῶνων. Ἔτσι θά δεῖξουμε τήν ἔλλειψη τῆς κενοδοξίας μας καί τήν ἀνδρεία μας.

Ἐδῶ ὀνομάζει πονηρό τόν διάβολο, δείχνοντας ὅτι πρέπει νά ἔχουμε ἐναντίον του πόλεμο χωρίς ἀνακωχή καί δείχνοντας ὅτι δέν ἦταν πονηρός ἀπό τήν ἀρχή. Διότι ἡ πονηρία δέν εἶναι συστατικό τῆς φύσεως, ἀλλά ἀποτέλεσμα τῆς προαιρέσεως. Κατ’ ἐξοχήν ὅμως ἔτσι ἀποκαλεῖται ἐκεῖνος γιά τήν ὑπερβολική κακία καί ἐπειδή ἔχει ἐναντίον μας ἄσπονδο πόλεμο, μολονότι δέν τόν ἔχουμε ἀδικήσει σέ τίποτα. Γι’ αὐτό

δέν εἶπε: “ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τῶν πονηρῶν”, ἀλλά “ἀπό τοῦ πονηροῦ”. Μέ τόν τρόπο αὐτό μᾶς διδάσκει νά μὴ δυσσαρεστοῦμεθα καθόλου ἀπό τούς συνανθρώπους μας γιά κάποιο κακό πού μᾶς κάνουν, ἀλλά νά μεταθέτουμε τήν ἔχθρα μας ἀπο αὐτούς πρὸς αὐτόν, διότι αὐτός εἶναι αἴτιος ὄλων τῶν κακῶν.

Ἄφοῦ μᾶς ἄφησε σέ κατάσταση ἀγῶνος μέ τήν ἀνάμνηση τοῦ ἐχθροῦ καί ἔδιωξε ὅλη μας τήν ἀδιαφορία, πάλι μᾶς ἐνθαρρύνει καί ἀνυψώνει τό φρόνημα μέ τήν ὑπόμνηση τοῦ βασιλέως στόν Ὅποῖον ἀνῆκουμε δείχνοντας ὅτι Αὐτός εἶναι πῶς δυνατός ἀπό ὅλους. Γιατί λέγει: “Ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα”.

Ἐπομένως ἐφόσων ἡ βασιλεία εἶναι δική Του, δέν πρέπει νά φοβοῦμαστε κανένα, διότι κανένας δέν μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στόν Θεό καί νά Τοῦ ἀρπάξει τήν ἐξουσία.

“Ὅταν λέγει “ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία”, δείχνει ὅτι καί ἐκεῖνος πού μᾶς πολεμᾷ εἶναι ὑποταγμένος σέ Αὐτόν. Καί ὅταν ἀκόμα φαίνεται ὅτι μᾶς πολεμᾷ, αὐτό τό κάνει μέ τήν παραχώρηση τοῦ Θεοῦ. Διότι καί αὐτός εἶναι ἀπό τούς δούλους Του, ἂν καί εἶναι ἀπό ἐκείνους πού ἔχασαν τήν τιμή του καί Τοῦ ἔχουν ἀντισταθεῖ. Καί δέν θά τολμοῦσε νά ἐπιτεθεῖ ἐναντίον κανενός ἀπό τούς ὀμοδούλους του, ἂν δέν ἔπαιρνε τήν ἄδεια ἀπό τόν Θεό. Καί γιατί λέω ἐναντίον τῶν ὀμοδούλων του; Οὔτε ἐναντίον τῶν χοίρων δέ θά μπορούσε νά ἐπιτεθεῖ, οὔτε ἐναντίον τῶν ποιμνίων, οὔτε ἐναντίον τῶν κοπαδιῶν μέ τά μοσχάρια, ἐάν δέν ἔπαιρνε τήν ἄδεια ἀπό τόν οὐρανό.

“Καί ἡ δύναμις”, λέγει. Λοιπόν καί ἂν ἀκόμη εἴσαι πάρα πολύ ἀδύνατος, δίκαιο θά ἦταν νά ἔχεις θάρρος ἔχοντας ἕνα τέτοιο βασιλιά, ὁ ὁποῖος γιά σένα μπορεῖ νά τά κάνει ὅλα μέ εὐκολία καί δύναμη.

“Καί ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν”.

Μάλιστα, δέν σέ ἀπαλλάσσει μόνον ἀπό τά δεινά πού ἐπέρχονται, ἀλλά μπορεῖ νά σέ κάνει καί ἐνδοξο καί λαμπρό. Ὅπως ἡ δύναμή Του εἶναι μεγάλη, ἔτσι καί ἡ δόξα Του εἶναι ἀνέκφραστη καί τό σπουδαιότερο, ὅλα εἶναι ἀπέραντα καί τέλος δέν ἔχουν.

Ἡ Ἁγία Θεοδώρα

ἡ ἐν Θεσσαλονίκη

Ἡ ἁγία Θεοδώρα γεννήθηκε στήν Αἴγινα τό ἔτος 812 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, τόν Ἄντώνιο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἱερέας καί τή Χρυσάνθη. Ἡ μητέρα της πέθανε κατά τόν τοκετό, ἀφήνοντας τή Θεοδώρα ὀρφανή. Ὁ Ἄντώνιος, μετά τόν αἰφνίδιο θάνατο τῆς συζύγου του, ἀποφάσισε νά ἀκολουθήσει ἐρημητικό βίο· γι' αὐτό ἐμπιστεύθηκε τήν μικρή Θεοδώρα σέ μία εὐσεβῆ συγγενῆ του, δίνοντάς της τό ὄνομα Ἀγάπη. Ἡ Θεοδώρα εἶχε ἀκόμη δύο ἀδέλφια, μία μοναχή σέ ἓνα μοναστήρι τῆς Αἴγινας κι ἓναν ἀδελφό διάκονο.

Γεγονός εἶναι ὅτι πρὶν περάσει ἀκόμη τήν παιδική της ἡλικία, μόλις ἑπτὰ ἐτῶν, ἡλικία πού σύμφωνα μέ τή βυζαντινή νομοθεσία θεωροῦνταν τό κατώτερο ἐπιτρεπόμενο χρονικά ὄριο μνηστείας τῶν γυ-

ναϊκῶν, ὁ πατέρας της τὴν μνήστευσε μὲ ἕναν πλούσιο καὶ σώφρονα ἄνδρα, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται στὸ βίό της, προφανῶς γιὰ νὰ καταδειχθεῖ ὡς ἐλάσσονος σημασίας τὸ γεγονός τῆς μνηστείας της καὶ τοῦ γάμου της ἀργότερα, σὲ σύγκριση μὲ τὸν αὐστηρὸ μοναχικὸ βίό πού ἀκολούθησε στῆ συνέχεια. Ἡ αἰτία ἦταν πῶς τὸ σωματικὸ κάλλος, ἡ ὁμορφιά τοῦ προσώπου της, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ὀξύνουια καὶ ἡ εὐφύια της, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ εὐσέβεια της πού εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴ γενιά της, ὀδήγησε πολλοὺς νέους ἀλλὰ καὶ ἐπιφανεῖς κατοίκους τῆς Αἴγινας νὰ τὴ ζητοῦν σὲ γάμο, παρενοχλώντας διαρκῶς τὸν πατέρα της.

Βρισκόμαστε ἤδη στὴν περίοδο τῆς εἰκονομαχίας, καὶ συγκεκριμένα μεταξύ τῶν ἐτῶν 825-830, ὁπότε μνημονεύονται γιὰ πρώτη φορά ἐπιδρομές τῶν σαρακηνῶν πειρατῶν τῆς Κρήτης στὴν περιοχή τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Ἡ Αἴγινα λεηλατεῖται, δοκιμάζεται σκληρά. Οἱ συνεχεῖς ἐπιδρομές προκαλοῦν τὸν πανικὸ καὶ ἐπιφέρουν τὸ θάνατο σὲ πολλοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μεταναστεύσουν βίαια καὶ τελικὰ νὰ ἐρημωθεῖ τὸ νησί. Μάλιστα ὁ ἀδελφός τῆς ὀσίας, ὁ διάκονος, θανατώθηκε σὲ μιά ἐπιδρομὴ.

Βλέποντας αὐτὰ τὰ γεγονότα ἀναγκάζονται ἡ ὀσία μὲ τὸν σύζυγό της νὰ μεταναστεύσουν στὴ Θεσσαλονίκη, γιατί ἡ συμβασιλεύουσα τῆς Αὐτοκρατορίας προστατεύεται ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴ ὀχύρωσή της, πρωτίστως δὲ ἀπὸ τὸν πολιοῦχο της Ἅγιο Δημήτριο, ὅπως τονίζει καὶ ὁ Θεσσαλονικέας κληρικὸς Ἰωάννης Καμινιάτης, θεωρούμενη ἀπόρρητη πόλη.

Στὴ θεοφρούρητη πόλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀποκτοῦν τρία παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο σύντομα πέθαναν. Ἡ Ὄσια μὲ τὸν σύζυγό της ἀποφασίζουν νὰ προσφέρουν τὸ μοναδικὸ τους παιδί στὸ Θεό. Ὁδηγώντας τὸ κοριτσάκι πού ἦταν μόλις ἔξι ἐτῶν, ἔφθασαν στὸ μονῦδριο τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, πού βρίσκεται κοντὰ στὴ λεωφόρο πού ὀδηγεῖ στὴν Κασσανδρεωτικὴ πύλη καὶ τὸ προσφέρουν στὴν Αἰκατερίνη,

τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ἀντωνίου τοῦ ὁμολογητοῦ, πού ὑπῆρξε καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θεσσαλονίκης καὶ συγγενῆς τῆς Ὄσίας. Πρέπει νὰ σημειώσουμε πῶς τὸ μονῦδριο αὐτό, ἴσως σάν μικρὸ πού ἦταν, περιφρονήθηκε ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἡγουμένη Αἰκατερίνη, ζοῦσε ἐκεῖ μαζί μὲ λίγες ὀρθόδοξες μοναχές. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἡ μικρὴ κόρη τῆς Ὄσίας ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα Θεοπίστη, ἐνῶ οἱ γονεῖς της ἐπέστρεψαν στὸ σπίτι τους δοξάζοντας τὸν Θεό, διότι ἡ μικρὴ τους κόρη συγκαταριθμήθηκε στὸν κατάλογο τῶν μοναστριῶν.

Λίγο μετὰ τὴ μοναστικὴ ἀφιέρωση τῆς Θεοπίστης πέθανε καὶ ὁ σύζυγος τῆς Θεοδώρας. Τὸ νέο τραγικὸ συμβάν δὲν κατέβαλε τὴν πίστη της. Τελεῖ τὸ τριήμερο καὶ ἑννιαήμερο μνημόσυνο τοῦ συζύγου της στὸ σπίτι τους καὶ ἀμέσως μετὰ διαμοιράζοντας τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας της στοὺς φτωχοὺς ἐγκαταλείπει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν κόσμο γιὰ νὰ καταφύγει τὸ 837 στὴν Ἱερά Μονὴ τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, στὸ κέντρο τῆς πόλεως, ὅπου ἡγουμένηνε ἡ ὁμολογήτρια Ἄννα, ἡ ὁποία ἦταν καὶ συγγενῆς της. Στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἡ νεαρὴ Ἀγάπη, σὲ ἡλικία εἰκοσιπέντε ἐτῶν, δοκιμάζεται καὶ δίδει τίς μοναχικὲς ὑποσχέσεις, λαμβάνοντας τὸ ὄνομα Θεοδώρα. Μάλιστα, τὴν ὑπόλοιπη περιουσία της μαζί μὲ ἑκατὸ χρυσὰ νομίσματα τὴν προσφέρει στὴ Μονὴ τῆς μετανοίας της.

Ἀναφέρουν οἱ βιογράφοι της, ὅτι ἦταν τόσο ἐπίπονη καὶ δύσκολη ἡ ἄσκησή της μέσα στὸ κοινόβιο πού παρέμενε σχεδὸν πάντοτε νηστική, χωρὶς νὰ πίνει νερὸ ὀλόκληρη τὴν ἔβδομάδα ἐργαζομένη πολὺ σκληρὰ σὲ ὅλες τίς ἐργασίες τῆς Μονῆς. Μάλιστα εἶχε τέτοια ὑπακοὴ στὴ γερόντισσα Ἄννα, πού νύκτα καὶ ἡμέρα τῆς ἐξομολογοῦνταν τίς πράξεις καὶ τίς σκέψεις της, τὰ λόγια καὶ τίς ἐπιθυμίες της καὶ δὲν ἔκανε τίποτα χωρὶς τὴν εὐλογία της.

Ἡ Θεοδώρα ἔζησε στὸ κοινόβιο τοῦ πρωτομάρτυρος Ἁγίου Στεφάνου πενήντα πέντε χρόνια ἀπὸ τὸ 837, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς της στὶς 29 Αὐγούστου τοῦ 892. Σ'

αυτό τό χρονικό διάστημα ό έναρετος βίος της, υπήρξε ύπόδειγμα μοναχικής βιοτής· είναι δέ χαρακτηριστική ή έκτενης αναφορά τοϋ βιογράφου της σέ όρισμένα περιστατικά, όπου ή 'Οσία άντιμετώπισε μέ καταπληκτική καρτερία και δύναμη τά πολύ αϋστηρά έπιτίμια πού τής έθετε ή ήγουμένη Άννα για νά τήν παιδαγωγήσει.

Κάποτε ή όσία Θεοδώρα νικήθηκε προσωρινά από τόν διάβολο συμπεριφερόμενη πρός τή Θεοπίστη ως μάνα και όχι ως αδελφή τής Μονής, φροντίζοντάς την μέ μεγάλη περιπάθεια καθημερινά. Κάποια Κυριακή ή γερόντισσα Άννα μετά από πολύ προσευχή και βλέποντας τήν 'Οσία νά μήν ύπακούει στην έντολή της και νά συνεχίζει νά δείχνει περισσότερο ζήλο και αγάπη, μπροστά ακόμη και στίς άλλες αδελφές τής Μονής, έθεσε και στίς δύο έπιτίμιο από εκείνη τή στιγμή νά μήν ανταλλάξουν ούτε μία λέξη στό έξής μεταξύ τους. Δεκαπέντε χρόνια χωρίς νά δίνουν σημασία ή μία στην άλλη έφάρμοσαν τόσο αϋστηρά τήν έντολή τής ήγουμένης, ώστε, αν συνέβαινε ποτέ νά καλεί ή ήγουμένη τή Θεοδώρα και αϋτή νά μήν ακούει άμέσως, ποτέ δέν τολμοϋσε ή Θεοπίστη νά τής μιλήσει, έστω και χωρίς νά τήν αποκαλέσει μητέρα· Θεοδώρα σέ ζητά ή ήγουμένη. Μάλιστα, αν και πολλές φορές κάθονταν μαζί και εργάζονταν στό ίδιο εργόχειρο, ή Θεοπίστη απευθυνόταν σέ κάποια άλλη αδελφή και τής έλεγε· Κάλεσε τή Θεοδώρα, τή ζητά ή ήγουμένη, γιατί ποτέ δέν προσφωνοϋνταν μέ οικειότητα μεταξύ τους. Κατά τόν ίδιο τρόπο συμπεριφερόταν και ή Θεοδώρα πρός τή Θεοπίστη.

Τό έπιτίμιο λύθηκε από τήν ήγουμένη μόλις πέρασαν δεκαπέντε χρόνια επειδή άρρώστησε ή όσία Θεοδώρα και όλες οι αδελφές παρακάλεσαν τή γερόντισσα γι' αυτό. Μέ τή χάρη τοϋ Θεοϋ διαφυλάχθηκαν και οι δύο άπαθείς και ανενόχλητες από τή συγγενική τους σχέση, συμπεριφερόμενες και συνομιλώντας μεταξύ τους χωρίς καμμία διάκριση, όπως μέ τίς ύπολοιπες αδελφές, έως τήν έκδημία τής αγίας.

Άναφέρεται έπίσης πώς μία χρονιά είχε δύσκολο χειμώνα και ως άποτέλεσμα τοϋ δριμύτατου ψύχους είχε παγώσει τό νερό τής Μονής.

Τότε ή ήγουμένη έδωσε έντολή, τά δείπνα νά γίνονται στόν κοιτώνα και όχι στην τραπεζαρία. Συνέβη όμως νά έγκαταστήσουν οι αδελφές τόν λέβητα τής θερμάνσεως στό μέρος όπου κοιμόταν ή 'Οσία, άπλώνοντας τήν ψάθα πάνω σέ προβιά στό έδαφος. Έπειδή όμως ό λέβητας ύπερχείλησε, βράχθηκε όλος ό τόπος· τότε ή 'Οσία πήρε τό στρωσίδι της και τό άπλωσε σέ άλλο μέρος, χωρίς νά ενημερώσει τήν ήγουμένη. Όταν τό έμαθε αϋτό ή γερόντισσα έθεσε "κανόνα" στην 'Οσία νά πάρει τήν προβιά πάνω στην όποια κοιμόταν και νά πάει νά κοιμηθεί στην κεντρική αϋλή τοϋ Μοναστηριοϋ. Άμέσως ή 'Οσία ύπακούει τυφλά στην προσταγή τής ήγουμένης, βάζει τή συνήθη μετάνοια και πηγαίνει στό μέρος πού τής είχε όρισθεί περιφρονώντας τόν δριμύτατο καιρό και τήν παγερή βροχή πού έπεφτε ραγδαία, όπως και εκείνο τόν παγερό άνεμο. Κατά τά μεσάνυχτα, όταν σταμάτησε ή βροχή, ό άέρας έγινε πιό παγωμένος, εξαιτίας τοϋ ότι έριξε και πολύ χιόνι. Οι σταγόνες τής βροχής κρέμονταν σαν κρύσταλλα από τό φτωχικό της ένδυμα πού κάλυπτε τό κεφάλι και τούς ώμους της.

Τά ξημερώματα, όταν άρχισε ή ακολουθία, ή γερόντισσα μάζεψε τίς αδελφές τής Μονής στό Καθολικό και τίς διηγήθηκε τούς γενναίους άγώνες τής 'Οσίας μέ σαφήνεια, προσθέτοντας έπειτα πάρα πολλά εγκώμια γι' αϋτήν, μέ τά όποια τήν εξύψωνε βρίσκοντας άφορμές ύπακοής για τίς αδελφές. Και ενώ αϋτή μιλοϋσε, μία μοναχή, ή κατά σάρκα αδελφή τής ήγουμένης, τής είπε ψιθυριστά: "Κατ' αϋτή τή νύκτα, κυρία, στέφανον φωτειδή είδον και λαμπρόν, οϋ τό κάλλος και τήν λαμπρότητα αδύνατον έμέ διηγήσασθαι, ουρανόθεν καθιέμενον. Κάμοϋ διαπορούσης, άρα τίνος ό λαμπρός οϋτος στέφανος, φωνης λεγούσης άκήκοα· οϋτος έστι Θεοδώρας". Έπειδή όμως ή ήγουμένη φοβήθηκε μήπως τ' ακούσει ή Θεοδώρα και από ύπερφάνεια πέσει σέ κριμα, αφοϋ ευχαρίστησε τόν Θεό, τής είπε νά μήν τό πεί πουθενά αϋτό τό όραμα. Άμέσως πρόσταξε νά έρθει μέσα στό ναό ή 'Οσία. Καθώς έμπαινε άσπρισμένη από τό χιόνι έβαλε τή συνηθισμένη μετάνοια, ζήτησε συγχώρηση και δέν σηκώθηκε από τό έδαφος

πρίν ἀκούσει τήν ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου. Μετά ἀπ' αὐτό ὅταν ρωτήθηκε ἀπό τίς ἀδελφές τῆς Μονῆς, πῶς πέρασε ἐκείνη τή νύχτα, διηγήθηκε πῶς ἀφοῦ δέχθηκε τό ἐπιτίμιο μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, δέν αἰσθάνθηκε κατά τή διάρκεια ἐκείνης τῆς νύχτας οὔτε τή βροχή, οὔτε τίποτε ἄλλο θλιβερό, ἀλλά ἀντίθετα νόμιζε ὅτι καθόταν μέσα σ' ἓνα λουτρό.

Ἐκεῖνο τό διάστημα κάποιος ξακουστός γιά τήν εὐλάβειά του ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης, γνωρίζοντας τήν ἀνυπέβλητη ταπείνωση τῆς Ὁσίας καί τήν ἀσκητική της ζωή, θέλησε νά τήν πάρει ἀπ' αὐτή τή Μονή καί νά τήν κάνει ἡγουμένη κάποιας ἄλλης Μονῆς τῆς ἐκεῖ περιοχῆς. Ὅταν ὁμως ἡ Ὁσία τό πληροφορήθηκε αὐτό, ἔκλαιγε μέ θρήνους καί φώναζε ἐκλιπαρώντας τήν ἡγουμένη. Νόμιζε ὅτι κι αὐτή συμφωνοῦσε ἐπιταχύνοντας τήν ἐφαρμογή τῆς ἀπόφασης. Ὅταν ὁμως ἀντίκρουσε τήν ἡγουμένη νά πενθεῖ καί νά κλαίει ἐπειδή θά τήν ἔχανε πῆρε θάρρος καί ἠσύχασε. Ὅταν τά πληροφορήθηκε αὐτά ὁ μακάριος Ἰωάννης, δόξασε τόν Θεό πού ἔδωσε τέτοια ταπείνωση στή Θεοδώρα καί εὐχήθηκε νά παραμείνει ὁ νοῦς της ἀγνός καί ἀκλόνητος σέ μιὰ τέτοια ἀπόφαση, ἕως τήν τελευταία ὥρα καί ἀναπνοή της.

Τήν ἐποχή πού ἡ Θεοδώρα διάνυε τό πεντηκοστό ἔτος τῆς ἡλικίας της, τό ἔτος 868 στό πηδάλιο τῆς ἡγουμενίας τῆς Μονῆς προβλήθηκε ἡ κόρη της Θεοπίστη ἀπό τόν ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης Θεόδωρο κατόπιν ψήφου τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς καί τῶν ἀρχιμανδριτῶν Ἰλαρίωνος καί Δωροθέου. Ἡ πρώην ἡγουμένη Ἄννα βρισκόταν ἤδη σέ βαθειά γεράματα, εἶχε χάσει τίς αἰσθήσεις της, τά λογικά της καί τήν γηροκομοῦσε ἡ Ὁσία Θεοδώρα ὑπομένοντας ὅλες τίς ιδιοτροπίες

της.

Όταν η Όσια έφθασε σέ ηλικία εξήντα οκτώ έτων ή γερόντισσα Άννα κοιμήθηκε σέ ηλικία εκατόν εΐκοσι έτων. Η Άγία, άμέσως μετά τήν όσιακή κοίμηση τής ήγουμένης, έντεινει άκόμη περισσότερο τόν άγώνα της, γίνεται πιό ίσχυρή και άνδρεια κατά τούς άγώνες τής ύπακοής και πίστευε περισσότερο ότι μόλις τότε εΐχε άρχισει νά άγωνίζεται, γιατί έλεγε ότι μέχρι τότε ύποτασσόταν στήν ήγουμένη και όχι στήν έκούσια θέλησή της.

Έτσι μέ τή καθυπόταξη του σώματός της, τήν ταπείνωση του φρονήματός της χαλιναγώγησε τή γλώσσα της. Ποτέ δέν τήν είδαν νά συζητεί μέ κάποιον άσκοπα γι' αυτό και δέν όρκιζόταν, ούτε όνειδιζε κανέναν, ούτε κατέκρινε άποκτώντας κατ' αυτόν τόν τρόπο κάθε είδους άρετής. Έξαιτίας αυτών έγινε κάτοχος και τής άγγελικής ζωής και πολλές φορές άκουσε εύκρινωσ τή θεία φωνή των άγγέλων. Αυτό εΐναι φανερό από εκείνα πού ή Όσια διηγούνταν συχνά. Ένω κοιμούναν όλες οι άδελφές πολλές φορές ξυπνούσε άθόρυβα τή Θεοπίστη, τήν όδηγοΐσε στο νάρθηκα γιά νά άκούσει τίς γλυκύτατες άγγελικές ψαλμωδίες πού άκούγονταν μέσα στο Ναό. Και αυτό τό έκανε όχι γιά έπίδειξη ούτε άπό κομπασμό γιά τό χάρισμα της, αλλά γιά νά προπονήσει τήν κόρη της στήν έπιθυμία των χαρισμάτων του Θεου. Μάλιστα τής έδωσε έντολή νά θάψει τό σώμα της σέ ξεχωριστό μέρος και μόνο του, προαναγγέλοντας μ' αυτόν τόν τρόπο τήν έπιτέλεση των θαυμάτων του Κυρίου σ' αυτή.

Οι βιογράφοι της άναφέρουν πώς στο τέλος τής άσκητικής ζωής της, άποκαλύφθηκε ή μεγάλη της ταπείνωση και ύπακοή έξαιτίας ενός γεγονότος. Όταν έφθασε σέ ηλικία έβδομηντα τεσσάρων έτων και ένω τό σώμα της εΐχε άτονήσει άπό τά βαθεία γηρατεία και τήν ύπέμετρη άσκηση, ήταν άδύνατον νά εργάζεται μαζί μέ τίς άδελφές ή έστω νά άντλεί τό νερό άπό τό πηγάδι: μπορούσε νά τό πράττει κατ' αυτόν τόν τρόπο: βαστώντας μιά μικρή ύδρία μέσα άπό τόν χιτώνα της και φεύγοντας κρυφά, μετέφερε τό νερό πού τής άρκοΐσε, γιά νά μήν τήν δοΐν οι άδελφές και

ύποστοΐν άπό αυτό προσβολή. Κι όταν δέν μπορούσε νά κάνει ούτε αυτό, έπαιρνε στά χέρια της άδράχτι και καθαρίζοντας και γνέθοντας τά πεταμένα τραχιά κανάβια και τά ριγμένα στήν κοπριά άχρηστα μαλλιά, κατασκεύαζε σακκιά, θυμούμενη τήν έντολή του Άποστόλου Παύλου ότι "όποιος δέν εργάζεται δέν πρέπει ούτε και νά τρώει".

Στίς 29 Αύγουστου του 892 σέ ηλικία όγδόντα έτων, ή άγία κατόπιν άσθενείας πέντε ήμερών μετέβηκε στήν αιώνια και άτελείωτη ζωή άφοΐ προηγουμένως έκανε φανερό τό τέλος της σ' όσους παρεΐρισκονταν στή Μονή. Μάλιστα πριν τήν όσία της κοίμηση ζήτησε και μετέλαβε τά άχραντα και άθάνατα μυστήρια.

Όταν έγινε γνωστή ή κοίμηση της συγκεντρώθηκαν πλήθος μοναχών άπό τά γειτονικά μοναστήρια τής περιοχής. Τήν ώρα μάλιστα τής έξοδίου άκολουθίας, τό πρόσωπο τής άγίας άπό γερασμένο φάνηκε νεανικό και φωτεινό. Έμφανίστηκε δέ στή μορφή της και ιδρώτας πού έξέχεε θεία ευωδία. Τό τίμιο και άγγελόμορφο πρόσωπό της φαινόταν σάν νά χαμογελοΐσε. Τήν ώρα τής ταφής προκλήθηκε συζήτηση σχετικά μέ τόν τόπο όπου θά ένταφίαζαν τό άγιο σώμα της. Κι ένω ή Θεοπίστη, θέλοντας νά εκπληρώσει τήν έντολή τής μητέρας της φρόντισε νά κατασκευάσει καινούργιο τάφο μόνο γι' αυτήν, οι συμπαρευρισκόμενοι ιερείς και μοναχοί ύποστήριζαν ότι δέν εΐναι σωστό νά άποχωρισθεί ούτε μετά τόν θάνατό της άπό τίς συνασκήτριές της, αλλά νά συγκατοικήσουν μαζί και στον τάφο, όπως κατά τή διάρκεια των μοναχικών άγώνων (αυτές πού μέ κοινό φρόνημα ύπηρετήσαν τόν Χριστό) και όπως άλλωστε συνηθιζόταν στους μοναχούς. Στο τέλος επικράτησε ή άποψη των πολλών.

Μιά άλυσίδα θαυμάτων άρχισε κατά τήν ταφή της πού συνεχίστηκαν ως τή μετακομιδή του ίεροΐ της λειψάνου στίς 3 Αύγουστου του 893 σέ μαρμάρηνη λάρνακα έντός του παρεκκλησίου τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, στο καθολικό τής Μονής και μετά άπ' αυτήν. Τά θαύματά της προκάλεσαν τήν έξάπλωση τής φήμης της και τή συρροή μεγάλου πλήθους πιστών πού έπιζητοΐσαν τήν συναντίληψη

τῆς Ὁσίας καί τή θεραπευτική της ἐπέμβαση, καί ὀδήγησαν στήν σκέψη νά φιλοτεχνηθεῖ ἡ πρώτη εἰκόνα της, πού τοποθετήθηκε ἐπάνω ἀπό τή λάρνάκιά της.

Τό στοιχεῖο πού προσιδιάζει στήν περιπτώση τῆς Ὁσίας Θεοδώρας εἶναι ἡ ἐκβλυσή εὐώδους ἐλαίου (μύρου) ἀπό τό λείψανό της, τήν κανδύλα πού κρεμόταν πάνω ἀπό τή λάρνάκιά της καί τήν εἰκόνα της. Τό γεγονός αὐτό κατατάσσει τήν ἁγία στήν κατηγορία τῶν μυροβλητῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Βίος τῆς Ἁγίας ἐκφωνήθηκε στό καθολικό τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ὡς πανηγυρικός λόγος κατά τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς Ἁγίας, ὅπου ἐκεῖ βρισκόταν τό θαυματουργό λείψανό της καί ἐπιτελοῦσε πλῆθος ἰάσεων. Ἡ χρονολογία κατά τήν ὁποία συντάχθηκε ἦταν τό 894, γεγονός πού μᾶς ὀδηγεῖ στό συμπε-

ρασμα ὅτι ἡ ἁγιοποίηση τῆς ὀσίας πραγματοποιήθηκε σέ πολύ σύντομο χρονικό διάστημα μετά τόν θάνατό της. "... τῷ δευτέρῳ τῆς πρός τόν Θεόν αὐτῆς ἐκδημίας ἐνιαυτῷ ὀλίγα τῶν τοῦ βίου καί τῶν θαυμάτων αὐτῆς συνεγραψάμεν...". Ὁ Γρηγόριος Κληρικός συνέταξε τόν Βίο καί τήν Δίηγησή ἔχοντας ὡς πηγές τήν προσωπική του γνώση καί πολλούς αὐτόπτες μάρτυρες, εἴτε ἀπό τό ἄμεσο περιβάλλον τῆς ὀσίας εἴτε ἀπό τοὺς ἀποδέκτες τῶν θαυμάτων τοῦ λειψάνου της. Πάντως ἡ οὐσιαστικότερη πηγή τοῦ κληρικοῦ Γρηγορίου γιά τή συγγραφή τοῦ Βίου, ὑπῆρξε ἡ κόρη τῆς ὀσίας καί ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἡ Θεοπίστη.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Μ. ΑΡΧΙΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ Χ. ΤΑΣΣΙΑ

(Πρωτοσυγκέλλου Ι. Μ. Θεσσαλονίκης)

Μητροπολίτης **Λαῦρος** τῆς Ρώσικης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας

1928 - 2008

Ο Βλαντίκα Μητροπολίτης Λαῦρος γεννήθηκε τό 1928 στήν πόλη Λαντομίριβα τῆς Τσεχοσλοβακίας. Γονεῖς του ἦταν ὁ Μιχαήλ Ἰβάνοβιτς καί Ἡλένα Μιχαήλοβνα Σκούρλα. Σέ ἡλικία 5 ἐτῶν ὑπηρετοῦσε ὡς παπαδάκι στόν Ἱερό Ναό

τοῦ Ἁγίου Ἰώβ στό Μοναστήρι Πορτσέβ τῆς πόλης Λαντομίριβα.

Ὅταν ἔφτασε τό 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Λαῦρος, ρώτησε τόν Γέροντα τῆς Μονῆς, Ἀρχιμανδρίτη Σεραφεῖμ (μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου, †1987) νά τόν δεχθεῖ ὡς δόκιμο. Ἐτσι μέ τήν

εὐλογία τοῦ πατέρα του ὁ μικρὸς Βασίλης, σέ ἡλικία 11 ἐτῶν εἰσῆλθε στό Μοναστήρι. Παράλληλα μέ τήν εἰσοδὸ του στήν Ἱερά Μονή, συνέχισε τίς σπουδές του, πηγαίνοντας καθημερινά στό σχολεῖο μέ ἓνα μοτοποδήλατο. Παράλληλα μέ τήν φοίτησή του στό σχολεῖο, συμμετεῖχε μέ ἀκρίβεια καί στή μοναστηριακὴ ζωὴ, ξυπνώντας καθημερινά στίς 4 τό πρωί γιά τήν ἀκολουθία τοῦ Μεσονυκτικοῦ καί γιά τίς ὑπόλοιπες ἀκολουθίες. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός, ἀγιογράφος τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος στό Τζόρντανβιλ, ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στήν μόρφωση τοῦ μετέπειτα Μητροπολίτη Λαύρου.

Τό 1944, ὑπὸ τήν ἀπειλή τῆς προσεγγίσεως τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ, ἡ Ἀδελφότητα ἀναγκάστηκε νά ἐγκαταλείψει τή Μονή καί νά καταφύγει στή Γερμανία καί κατόπιν στήν Ἑλβετία. Ἦταν στή Γενεύη ὅπου ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Λαῦρος, σέ ἡλικία 16 ἐτῶν, ἔγινε ἐπίσημα δόκιμος. Τό 1946 ἡ Ἀδελφότητα μετανάστευσε στήν Ἀμερική καί ἐγκαταστάθηκε στήν Ἱερά Μονή Ἁγίας Τριάδος, στό Τζόρντανβιλ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τό Μάρτιο τοῦ 1948, λίγο πρὶν τήν Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία, ἐκάρη ρασοφόρος μοναχός καί τήν ἐπόμενη χρονιά, τό 1949, πῆρε τό μικρὸ σχῆμα. Τό 1950 χειροτονήθηκε διάκονος καί τό 1954 ἱερέας τοῦ Ὑψίστου.

Τό 1966 χειροτονήθηκε Ἀρχιμανδρίτης καί ἓνα χρόνο μετά, τό 1967, ἔγινε Ἐπίσκοπος Μανχάταν καί Γραμματέας τῆς Ἱεράς Συ-

νόδου.

Τό 1976 μέ τήν κοίμηση τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου, ἐπέλεξαν τόν Ἐπίσκοπο Λαῦρο ὡς Ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Γιά τόν λόγο αὐτό ἐγινε ἐπίσκοπος Συρακουσσῶν καί Ἁγίας Τριάδος καί Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τό 1981, ἐξελέγει Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ Βλαντίκα Μητροπολίτης Λαῦρος ἐπισκέφθηκε πολλές φορές, ὡς προσκυνητής τήν Ἁγία Γῆ τῶν Ἱεροσολύμων, καί ἐπισκέφθηκε ἐπίσης πολλές φορές τά Ἱερά προσκυνήματα τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἰδιαίτερα τό Ἅγιον Ὄρος. Τό 1983 πρωτοστάτησε γιά τήν τοπική ἀνακήρυξη τοῦ Ὁσίου Παΐσιου Βελτισκόφσκυ στή Σκήτη τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ στό Ἅγιον Ὄρος. Ὡς Ἡγούμενος τῆς Μονῆς, ὁ Βλαντίκα Λαῦρος, ἀφιέρωσε πολύ χρόνο στήν συγγραφή καί ἔκδοση συγγραμμάτων, ἐκπληρώνοντας ἔτσι τούς ἱεραποστολικούς σκοπούς τῆς Ἀδελφότητος.

Τό καλοκαίρι τοῦ 2001, ὁ Μητροπολίτης Βιτάλιος παραιτήθηκε τῶν καθηκόντων του ὡς Ἱεράρχης, ἐξαιτίας τῆς προχωρημένη ἡλικίας του καί τῆς κλονισμένης ὑγείας του. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2001 ἡ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, ἐπέλεξε παμψηφεί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Λαῦρο ὡς νέο Μητροπο-

λίτη τῆς Ἀνατολικῆς Ἀμερικῆς καί Νέας Ὑόρκης καί πρῶτο Ἱεράρχη τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Μητροπολίτης Λαῦρος ἔπαιξε σημαντικό ρόλο στήν ἔνωση τῶν δύο Ρωσικῶν Ἐκκλησιῶν μέ τήν διαμεσολάβησή του, ἀλλά πάνω ἀπ' ὅλα μέ τήν ἀγάπη του γιά τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, τήν ἡμέρα τῆς κοσμοχαρμόσυνης Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, προεξήρχε ἀνάμεσα σέ Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καί λαϊκοῦς στήν τελετή τῆς ἐνοποίησης τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕ ΓΙΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΝ ΒΛΑΝΤΙΚΑ ΛΑΥΡΟ.

Ὁ Μητροπολίτης Λαῦρος ὡδήγησε τήν Ἐκκλησία τῆς Διασποράς μέ τό ταπεινό του φρόνημα. Μέ τό παράδειγμα δέ τῆς ταπεινῆς του ζωῆς δίδασκε τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ὅλη τή ζωή του καί ὡς Μητροπολίτης ξύπναγε πρῶτος καί δούλευε παραπάνω ἀπό ὄλους. Ἐάν τοῦ ἔλεγα παράπονα γιά κάποιον, πάντα ἔβρισκε κατί καλό, θετικό νά πεί γι' αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Ὅλους τούς κοίταζε μέ ἀγάπη, προπαντός ἄτομα πού εἶχαν διαπράξει κάποιο ἀδίκημα.

Ἡ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΪ ΖΟΥΜΠΟΒ

...Ὡς γνήσιος δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

ὁ Βλαντίκα Λαῦρος ἐπωμιζόταν τίς πολλές θλίψεις καί ἀρρώστειες τοῦ ποιμνίου του, καθαρίζοντας τόν λαό τοῦ Θεοῦ ἀπό ἀμαρτίες καί πάθη. Ἐκπληρώνοντας τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ, ἐπωμιζόταν τά φορτία καί τά προβλήματα πολλῶν καί τά βιάστανε μέ τή μοναστική του ταπείνωση καί ἀπλότητα, ἐνισχυόμενος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Μέσα στό φυσικό του σῶμα, πού βασανίζοταν ἀπό πλήθος ἀσθενειῶν, ἔκαιγε μέσα του μιά φλογερή ψυχή ἐνός ἀληθινοῦ χριστιανοῦ καί ταπεινοῦ Ρώσσου, πού θυσίαζε τόν ἑαυτό του γιά κάθε ψυχή πού τόν πλησίαζε γιά βοήθεια.

...Δέν ζητοῦσε τίποτε γιά τόν ἑαυτό του, οὔτε δόξα, οὔτε μεγαλοπρεπή κατοικία, οὔτε κἄν ἕνα καλό γραφεῖο... Ζοῦσε σέ ἕνα μοναστικό καθίδρυμα, μέσα σέ ἕνα μικρό κελλί πού περιελάμβανε τόν περιορισμένο χῶρο πού κοιμόταν, ἕνα μικρό γραφεῖο κι ἕνα χῶρο πού δεχόταν τόν κόσμο πού ἠθελε νά τόν δεῖ. Μοιραζόταν πάντα τό ἴδιο φαγητό μέ τούς μοναχοὺς, ὅποιοδήποτε φαγητό κι ἂν ἦταν αὐτό, παρόλο πού ἔπρεπε νά προσέχει τήν διατροφή του λόγω σοβαροῦ προβλήματος ὑγείας μέ τό σάκχαρό του. Προσπαθοῦσε νά συμμετέχει σέ ὄλες τίς μοναστικές Ἀκολουθίες, μιλοῦσε μέ πολιοῦς καί γηρεοὺς Ἀρχιμανδρι-

τες μέ ἄσπρα μαλλιά, ἀλλά καί μέ μικροὺς νέους σπουδαστές μέ τήν ἴδια πάντα εὐγένεια, καλοσύνη, ἰσότητα καί πάντα μέ πατρική στοργή καί θέρμη ψυχῆς. Δικαίως τόν ἀποκαλοῦσαν “βλαντίκα”, ἀλλά πολύ περισσότερο ἦταν γιά ὄλους ἕνας σοφός καί καλοσυνάτος παπούλης. “Εἶμαι ἕνας μοναχός”, ἀνέφερε σέ μιά συζήτηση καί ὁ,τιδήποτε εἶναι μοναχική ὑπακοή, τίποτε παραπάνω, ἂν καί αὐτή ἡ ὑπακοή πολλές φορές εἶναι δύσκολη νά τήν βαστάξεις”.

Ἔτσι λοιπόν ὁ δρόμος τῆς δικῆς του ὑπακοῆς ἔφτασε στό τέλος. Ὁ Βλαντίκα Λαῦρος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, ἀφοῦ πρωτοστάτησε στήν ἔνωσή της μέ τήν Ρώσικη Ἐκκλησία, κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ τήν πρώτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν, τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, πού ἐορτάζεται ὁ θρίαμβός της, στίς 16 Μαρτίου 2008.

Ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγινε καί θρίαμβος τοῦ Βλαντίκα Λαύρου πού ἄκουσε ἐκείνη τήν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του τά λόγια τοῦ Κυρίου πού τόσο ποθοῦσε: “Εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ, εἰσελθε εἰς τήν χαρά τοῦ Κυρίου σου...”.

www.synod.com

Πρόσφατο θαῦμα Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς σέ ἱερέα

Δημοσιεύουμε τήν ἐπιστολή πού λάβαμε ἀπό τόν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Τιμόθεο Ἡλιάκη, μέ τήν προσωπική του μαρτυρία γιά τό θαῦμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη πού ὁ ἴδιος ἔζησε προσωπικά.

“Ὀσιολογιωτάτη Γερόντισσα,

Ἄφοῦ σᾶς συγχαρῶ γιά τήν ἑορτή τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καί σᾶς εὐχαριστήσω γιά τήν τιμητική πρόσκληση νά παραστῶ σ' αὐτήν, κάτι πού λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς μου, δέν τό ἐπέτρεψαν, ἐπιθυμῶ μέσω τοῦ περιοδικοῦ “Μοναχική Ἐκφραση” τῆς Ἱερᾶς καί Σεβασμίας Μονῆς Σας, νά “διαφημισῶ” μία μεγάλη εὐεργεσία πού ἔκαμε σ' ἐμένα, ὁ νεοφανῆς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, τόν ὁποῖο γνώρισα μέσα ἀπό τίς στήλες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ καί τοῦ ὥραι-

Ἔργο Νεκταρίου Ἱερομονάχου,
Ἱερά Μονή Ἁγίων Αἰγυονστίνου & Σεραφεῖμ Τρικέρφου.

στάτου βιβλίου πού έχετε εκδόσει.

Έχοντας λοιπόν κατά νοῦν τήν αντίδραση τῶν δύο τυφλῶν τῆς Καπερναούμ, τῶν ὁποίων ὁ Κύριος ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν... καί ἀνεώχθησαν οἱ ὀφθαλμοί αὐτῶν... Οἱ δέ ἐξεληθόντες, διεφήμισαν αὐτόν ἐν ὅλῃ τῇ γῆ ἐκεῖνη...” (Ματθ. 9,27,35), λέγω κι ἐγώ στήν Ἐκκλησία τήν εὐεργεσία πού γνώρισα, ἄν καί ἀνάξιος.

Περί τά μέσα τοῦ μηνός Αὐγούστου καί ὕστερα ἀπό ἓνα ἰσχυρό σόκ πού ὑπέστην, παρουσίασα διπλωτία σέ βαθμό πού χρειάστηκε νά κάμω εἰσαγωγή σέ γνωστό Νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν, στό ὁποῖο μάλιστα μέ ἐπισκέφθηκε ὁ Γέροντας τῆς Ἀδελφότητός σας καί λίαν ἀγαπητός φίλος καί ἀδελφός, π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης.

Ἡ κατάστασή μου ἦταν ἀπελπιστική καί θεράποντες ἰατροί “ἔψαχναν” μέ διάφορες ἐξετάσεις, νά ἐντοπίσουν τήν αἰτία τῆς παθήσεως, προκειμένου νά χορηγήσουν τήν κατάλληλη φαρμακευτική καί ἄλλη ἀγωγή. Ἐπειδή ὅλες οἱ ἐξετάσεις δέν ὀδηγοῦσαν σέ κάποιο συμπέρασμα, μοῦ ἀνακοίνωσαν ὅτι τήν Δευτέρα, 1η Σεπτεμβρίου, θά προχωροῦσαν σέ ψηφιακή τομογραφία ἐγκεφάλου, ἐξέταση ἐπεμβατική καί ὀλίγον ἐπώδυνη. Τήν Κυριακή, 31η Αὐγούστου, ἑορτή τῆς Ἁγίας Ζώνης, ζήτησα νά μοῦ φέρουν στό Νοσοκομεῖο, τό λαδάκι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μαξίμοβιτς, τό ὁποῖο μοῦ ἔχετε ἐσεῖς προσφέρει καί τό φυλάω στό σπίτι μου. Τό μεσημέρι τῆς ἴδιας ἡμέρας καί ἀφοῦ ἔμεινα μόνος ἀπό ἐπισκέψεις, ἐπικαλέσθηκα τήν βοήθεια τοῦ Κυρίου διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων Ἰωάννου Μαξίμοβιτς καί Λουκά Συμφερουπόλεως τοῦ Ὀφθαλμιάτρου καί σταύρωσα τό μάτι μου μέ τό εὐωδιάζον λαδάκι τοῦ Ἁγίου. Τό κράτησα γιά λίγα λεπτά κλειστό καί ὅταν τό ἀνοιξα -ὦ τοῦ θαυμασιῶν σου Κύριε- ἡ δι-

πλωπία εἶχε ἐξαφανισθεῖ!

Ἐδῶ ἀξίζει νομίζω, νά ἐπαναλάβω ὅτι δέν μοῦ εἶχε χορηγηθεῖ καμία ἀπολύτως φαρμακευτική ἀγωγή καί ὅτι βρισκόμουν στό στάδιο τῶν ἐξετάσεων.

Ἀμέσως μετά τή θαυμαστή ἐπάνοδο τῆς ὀράσεώς μου, ἐπικοινωνήσα μέ τόν Γέροντα, π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη, τόν ἐνημέρωσα καί τόν παρεκάλεσα νά σᾶς εἰδοποιήσει γιά νά ἀνάψετε μία λαμπάδα στήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, κάτι πού ἐγινε καί σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπιφυλασσόμενος νά ἔλθω ὁ ἴδιος στό Μοναστήρι σας νά προσκυνήσω.

Τήν Δευτέρα τό πρωί, μέ ἐκπληξη οἱ ἰατροί εἶδαν μέ τά μάτια τους τήν εὐεργεσία τοῦ Ἁγίου καί μέ τή σύμφωνο γνώμη, Νευρολόγου, Νευροχειρουργοῦ, Ὀφθαλμιάτρου καί Παθολόγου μοῦ ἔδωσαν ἐξιτήριο!

Ὅλα αὐτά τά γράφω ὡς στοιχειῶδες καθήκον εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν Σωτῆρα μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί τούς Ἁγίους μας, ἰδιαίτερα μάλιστα πρὸς τόν Ἅγιο Ἰωάννη Μαξίμοβιτς, τόν ὁποῖο πρέπει νά γνωρίσουν ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί νά τόν ἐπικαλοῦνται στίς προσευχές τους, ὅπως καί στίς καλές καί τίς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς τους.

Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή καί τήν προστασία του!

Μέ σεβασμό καί ἐν Χριστῶ ἀγάπη.

π. Τιμόθεος Ἡλιάκης

Ἀθήνα 18 Νοεμβρίου 2008

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ:

“ΝΑ ΠΕΙΣ ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΘΗΒΩΝ ΙΕΡΩΝΥΜΟ ΟΤΙ:

“Τώρα ήλθε ή δική του σειρά...”

Όπως όλοι οί αναγνώστες του περιοδικού μας γνωρίζουν οί έπαφές πού είχε ό π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης μέ τόν μακαριστό Αρχιεπίσκοπο κυρό Σεραφείμ ήταν έλάχιστες. Δύο φορές συναντήθηκαν όλες καί όλες. Μία κατά τή διάρκεια πού ζούσε ό μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ στά γραφεία τής Ίερās Συνόδου, όπου ό π. Νεκτάριος του άσπάσθηκε τό χέρι καί ό Αρχιεπίσκοπος τόν ρώτησε: “Ποίός είσαι ρε σύ;” “Ο π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης, Μακαριώτατε”. “Καλά, καλά πήγαινε”. Ή έπομενη φορά πού συναντήθηκαν ήταν όταν ό μακαριστός εύρίσκετο νεκρός πλέον μέσα εις τό Μητροπολιτικό Ναό όπου καί πάλι

προσήλθε ό π. Νεκτάριος καί τόν άσπάσθηκε, όπως καί χιλιάδες λαού.

Κι όμως, τρείς μήνες πρίν κοιμηθει ό μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κυρός Χριστόδουλος, εμφανίζεται έν ύπνω ό Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ εις τόν π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη καί τόν ειδοποιεί γιά τήν έκλογή του νέου Αρχιεπισκόπου, λέγοντάς του νά πάει στόν Θηβών Ίερώνυμο καί νά του πεί ότι ήλθε ή δική του ή σειρά. Τά γεγονότα έχουν ως έξής, όπως τά άφηγήθηκε ό π. Νεκτάριος σέ πολλούς κληρικούς καί λαϊκούς, αλλά καί στόν ίδιο τόν τότε Μητροπολίτη Θηβών κ. Ίερώνυμο τόν όποιο επισκέφθηκε άμέσως τήν έπομενη ήμέρα.

Άφήγηση π. Νεκταρίου: “Κατά τή διάρ-

κεια τοῦ ὕπνου, μοῦ ἐμφανίζεται ἕνας κληρικός ψηλός, καί λεπτός νά μοῦ χτυπᾷ τήν πόρτα. Δέν φοροῦσε διακριτικά. Ἀνοίγω τήν πόρτα καί τόν καλωσορίζω, λέγοντάς του “καλωσήλθατε πάτερ μου, περᾶστε μέσα, ἀπό ποῦ μάς ἔρχεστε;” ἐνῶ ἀπό μέσα μου κοιτάζοντάς τον ἔλεγα: “Ἰδιος ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ εἶναι ἐτοῦτος! Ἄν δέν εἶχε πεθάνει θά ἔλεγα πῶς εἶναι ὁ ἴδιος”. Τότε μέ βαρεῖα φωνή τόν ἀκούω νά μοῦ ἀπαντᾷ: “Εἶμαι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ”. Ἀστραπιαία τοῦ βάζω μιά βαθειά μετάνοια καί τοῦ λέγω: “Μακαριώτατε, ζεῖτε; Περᾶστε μέσα!”. Ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντᾷ: “Δέν ἔχω χρόνο. Μέ τόν Μητροπολίτη Θεβῶν ἔχεις ἐπαφές;” - “Ἐχω, Μακαριώτατε, ἔχω” - “Νά πᾶς τότε νά τοῦ πεῖς ὅτι ἦλθε ἡ σειρά του νά γίνει Ἀρχιεπίσκοπος” - “Μά, Μακαριώτατε, ἀφοῦ ζεῖτε γιατί δέν βάζετε καί πάλι ἐσεῖς ὑποψηφιότητα νά ἐκλεγεῖτε Ἀρχιεπίσκοπος; Ποιός Ἀρχιερέας θά φέρι ἀντίρρηση σέ ἐσᾶς;” - “Ὅχι, Νεκτάριε, ἡ δική μου ἡ σειρά πέρασε. Σέ λίγο φεύγει καί ὁ Χριστόδουλος. (Ὑπ’ ὄψιν δέν εἶχε ἀκόμη κοιμηθεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος). Τώρα ἦλθε ἡ σειρά τοῦ Μητροπολίτη Θεβῶν. Νά πᾶς νά τοῦ τό πεις καί νά τοῦ πεις ὅτι στό εἶπα ἐγώ ὁ Σεραφεῖμ”. Καί ἀμέσως χάθηκε ἀπό μπροστά μου.

Τήν ἄλλη μέρα τό πρωῖ ἀνέφερα τό ὄνειρο ἀμέσως στούς πατέρες καθῶς καί σέ πολλούς ἄλλους κληρικούς, ἐπισκόπους καί λαϊκούς καί φυσικά στόν Μητροπολίτη Θεβῶν, τόν ὁποῖον ἐπισκέφθηκα μαζί μέ τόν π. Αὐγουστῖνο, ἀδελφό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, ὁ ὁποῖος κατάγεται ἀπό τήν Λεβαδειά.

Ὁ Μητροπολίτης Θεβῶν Ἱερώνυμος, ὅταν ἄκουσε τά ὅσα τοῦ εἶπα μοῦ ἀπάντησε: “Ἄν πατέρα Νεκτάριε ἦταν ἕνα ἀπλό ὄνειρο δέν θά γίνει τίποτα... Ἄν ὁμως ἦταν ἐκ Θεοῦ τότε θά γίνει. Ἐγώ εἰλικρινά σοῦ λέγω ὅτι προσεύχομαι συνεχῶς καί καθημερινά νά ζησεῖ ὁ Χριστόδουλος καί νά συνεχίσει τά καθήκοντά του...”.

Τελικά ὅπως ἀπέδειξαν ἐκ τῶν ὑστέρων τά γεγονότα, δέν ἦταν ἕνα ἀπλό ὄνειρο. Ὁ μακαριστός Σεραφεῖμ δι’ ἀγνώστους λόγους σέ ἐμάς, ἔστειλε τό μήνυμά του πολύ νωρίτερα γιά τήν ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου. Ἐμεῖς ὀλόψυχα στό νέο Ἀρχιεπίσκοπο, ἐπί τῆ εἰσόδῳ του στό δεύτερο ἔτος τῆς Ἀρχιεπισκοπείας του, ἀναφωνοῦμε καί εὐχόμεθα:

Ἱερωνύμου τοῦ Μακαριωτάτου καί θεοπροβλήτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος πολλά τά ἔτη.”

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τῆς Ἀδελφότητος
“Ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος”.

Ἀπό τήν ἐπίσκεψη στή Μητρόπολη Θεβῶν, ὅπου ὁ π. Νεκτάριος μετέφερε στόν τότε Μητροπολίτη Θεβῶν κ. Ἱερώνυμο, τά ὅσα ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ τοῦ εἶπε

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

ὁ θαυματουργός

Ἡ βιογραφία ἑνός νεοφανοῦς καὶ θαυματουργοῦ Ἁγίου τῶν καιρῶν μας καὶ τὸ βιβλίο μὲ τὴν Ἱερή Ἀκολουθία του. (Ἑσπερινός, Ὁρθρος, Παρακλητικός Κανὼν)

Παραγγελίες στό τηλ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς 26340-44391 (9-2 τὸ πρωῒ καὶ 6-9 τὸ ἀπόγευμα)

Κατερθοθήτω
ἡ προσεχὴ μου
ὡς θυμίαμα
ἐνώπιόν Σου...

Φτιάχνουμε μοναστηριακὸ θυμίαμα μὲ τὰ ἑξῆς ἀρώματα: ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, ΓΑΡΔΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ, ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ, ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ, ΑΓΓΕΛΙΚΟ, ΑΘΩΣ, ΑΝΘΟΣ ΕΡΗΜΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ, ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ, ΣΥΠΕΡ, ΦΟΥΛΙ

33 κεριά ἀναμμένα μὲ τὸ Ἅγιο Φῶς εὐλογία γιὰ κάθε σπιτί

Ἡ Ἱερά Μονή μας διαθέτει τὰ 33 κεριά τοῦ Παναγίου Τάφου σέ δεσμίδες ἀναμμένα μὲ τὸ Ἅγιο Φῶς ἀπὸ τόν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ μας. Τὰ κεράκια μπορεῖτε νά τὰ ἀνάβετε ἕνα ἕνα τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς σας σέ περιπτώσεις ἀνάγκης, δοκιμασιῶν, θεομηνίας, ἀσθενείας καὶ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Φωτός θά γίνεῖ ἔλεος σέ ὅτι ζητήσουμε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΕΙΤΕ ΠΑ ΤΟ ΣΠΠΙ ΣΑΣ ΑΓΝΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΑΡΑΙΩΤΗΣ ΜΑΣ

...Τό δειλινό ἔφτασε σκορπίζοντας τὰ χρώματά του στὸν ὀρίζοντα... Πόσο γρήγορα κυλᾷ ἡ ὥρα, ἡ μέρα, ὁ χρόνος στό Μοναστήρι! Μέ προσευχή, διακονία, κόπο καί συνάμα χαρά γιά τήν ἐργασία μας στὸν “ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου”, μά κυρίως μέ τήν προσμονή τῆς καρδιακῆς συναντήσεως μέ τό Νυμφίο μας...

***

Οἱ ἐντεταλμένες ἀδελφές αὐτήν τήν ὥρα τοῦ δειλinoῦ ἐπιστρέφουν ἀπό τήν διακονία τους στά ζῶα τῆς Μονῆς. Ἄρμεξαν τίς ἀγελάδες καί ἔβαλαν μέσα τίς κότες... -Ἀδελφή, σοῦ φέραμε τό γάλα καί τὰ αὐγά γιά τὰ ζυμαρικά. Εὐλόγησον”. Αὔριο, νέα μέρα. Οἱ ἀδελφές θά ἀρχίζουν πρῶτῃ πρῶτῃ μετά τήν Ἀκολουθία, νά φτιάξουν χυλοπίτες, λαζάνια καί τραχανά, τήν δική τους διακονία στή Μονή, μέ χαρά καί τήν εὐχή “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς καί τόν κόσμον σου”...

**Χυλοπίτες
Λαζάνια**

**Τραχανάς
ξυρός**

**Τραχανάς
γλυκός**

**Βίδες
πολύχρωμες μέ
λαχανικά**

**Κοχύλια
πολύχρωμα μέ
λαχανικά**

Παραγγελίες στό
τηλ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
26340-44391 (9-2 τό πρῶτῃ
καί 6-9 τό ἀπόγευμα)

κομποσχοίνια

μέ την εύχή
**ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ**
καί μέ τό **ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ**

(μέ άσημένα
πλακέτα καί
κούμπωμα)

Παραγγελίες στό τηλ. τής Ίερās Μονής 26340-44391 (9-2 τό πρωΐ καί 6-9 τό άπόγευμα)

NO 7

NO 8

NO 9

NO 10

NO 11

μετρείστε κάποιον
δαχτυλίδι σας γιά νά
βρείτε τό νούμερο

δαχτυλίδια άσημένα

NO 58

NO 60

NO 61

NO 63

μέ την εύχή **“ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ”** ή μέ
σταυρό καί κόμπους γιά προσευχή.

Ένα πνευματικό δῶρο

231 ΟΜΙΛΙΕΣ

ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΠΡΟΣ ΛΑΪΚΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

ΣΕ 24 CD (mp3)

από 120€ μέ ΕΚΠΤΩΣΗ

ΜΟΝΟ 55€

Μία μοναδική εύκαιρία για όλους τους χριστιανούς μας, Ένα πνευματικό δῶρο προς φίλους και συγγενείς στις δύσκολες ημέρες που ζούμε για να ακούνε στο σπίτι, στο αυτοκίνητο, στην έργασία.

Παραγγελίες στο τηλ. της Ίερας Μονής 26340-44391 (9-2 τό πρωϊ και 6-9 τό απόγευμα)

Τό DVD

πού ετοίμασαν
οί πατέρες
οχετικά
μέ τόν
Μοναχισμό
διατθεται
διασκευασμένο
μέ ελληνικούς
υπότιτλους.

Πάιρνοντας Ένα DVD βάζετε Ένα λιθαράκι στον Όρθόδοξο Ναό του Τήμου Σταυρού στην Δυτική Βιργίνια.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ (Γιά παραγγελίες χονδρικής & λιανικής):

Ίερά Μονή Αγίου Νεκταρίου Φωκίδος,
τηλ. 26340-44391 (9-2 πρωϊ και 6-9 απόγευμα).

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΝΕΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Κυκλοφορεί τό βιβλίό μέ τόν τίτλο
“Ο ΙΗΣΟΥΣ

Ως ΕΡΩΤΑΣ καί ΕΡΑΣΤΗΣ”

τό όποίο συνέγραψε ό Γέροντάς μας
Άρχιμ. Νεκτάριος Μουλατσιώτης καί
έξέδοσε ή Ίερά Μονή μας.

Είναί ένα βιβλίό πού αναφέρεται
στήν πορεία μιάς συνάντησης
προσωπικής μέ τόν Άγαπάμενο
τής ψυχής, τόν Έραστή Ίησοῦ.

Θά άγγίξει τά βάθη κάθε ψυχής μέ τήν
άπλή συγγραφή του καί τήν πρωτότυπη
προσέγγιση τοῦ συγγραφέα στό θέμα
τής προσωπικής άγάπης καί φιλίας
μέ τόν Έραστή τής ψυχής μας,
τόν Κύριό μας Ίησοῦ Χριστό...

Θά τό βρείτε στά Βιβλιοπωλεία
καί στό τηλέφωνο τής Ίεράς Μονής
26340 - 44391

(9-2 τό πρωϊ καί 6-9 τό άπόγευμα)

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

Ο ΙΗΣΟΥΣ

Άγιος Μάξιμος όμολογητής

Σας εύχαριστούμε... Σας παρακαλούμε...

Τά έργα στόν Ίερό Ναό μας προχωροῦν, τά μάρμαρα τοποθετοῦνται...

Άς βοηθήσουμε όλοι.

Οί καιροί είναι δύσκολοι, αλλά όμως όλοι έχουμε γίνει μία καρδιά γεμάτη άγάπη για τόν Άγιο Νεκτάριο καί ποθοῦμε όλοι μαζί νά τελειώσουμε τόν Ίερό Ναό του... Έκείνος πρώτος πηγαίνει μπροστά καί άνοίγει τόν δρόμο για νά συνεχιστοῦν τά έργα. Ήδη ξεκίνησε ή τοποθέτηση τών μαρμάρων καί έλπίζουμε στή βοήθειά σας για νά τά ξεχρεώσουμε. Ο Άγιος Νεκτάριος εἶθε νά πρεσβεύει για εἰς καί τίς οικογένειές σας.